

International Journal of **Kannada** Research

www.kannadajournal.com

ISSN: 2454-5813

IJKR 2021; 7(4): 112-126

© 2021 IJKR

www.kannadajournal.com

Received: 21-08-2021

Accepted: 23-09-2021

Dr. M Govind Pai

A 403, Pride Enchanta,
Opp BHEL, Mysore Rd,
Dipanjalinar, Bangalore,
Karnataka, India

ಮಹಾಭಾರತದ ಕಲಿಕರ್ಣ - ಒಬ್ಬ ದುರಂತ ನಾಯಕ

Dr. M Govind Pai

ಚಂ|| ನನೆಯದಿರಣ್ಣ ಭಾರತದೊಳಿಂಪೆಱರಾರುಮನೊಂದೆಚಿತ್ತದಿಂ |

ನನವೊಡೆಕರ್ಣನನನೆಯ ಕರ್ಣನೊಳಾದೊರೆಕರ್ಣನೇಱುಕ ||

ಣನಕಡುನನ್ನಿ ಕರ್ಣನಳವಂಕದಕರ್ಣನಚಾಗಮೆಂದುಕ |

ಣನ ಪಡೆಮಾತಿನೊಳ್ಳುದಿದು ಕರ್ಣರಸಾಯನಮಲ್ಲೆ ಭಾರತಂ || 217 || (ಪಂ. ಭಾ.,
ದ್ವಾದಶಾಸ್ಕಾಸ)

ಈ ನಾಲ್ಕು ಚರಣಗಳನ್ನು ಓದಿದಾಗ ಕರ್ಣನು ಎಂತಹ ಧೀಮಂತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಎಂದರಿವಾಗಿ ಅತೀ ಅದೃಷ್ಟವಂತ ಎಂಬ ಭಾವನೆಯೂ ಬರುತ್ತದೆ, ನಿಜವಾಗಿ ನೋಡಲು ಹೋದರೆ ಕರ್ಣನಷ್ಟು ನತದೃಷ್ಟರು ಮಹಾಭಾರತದಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಇಲ್ಲ. ಹುಟ್ಟಿದ ಕ್ಷಣದಿಂದ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ವೀರಸ್ವರ್ಗವನ್ನು ಪಡೆಯುವ ತನಕ ದುರ್ದೈವವು ಅವನ ಬೆನ್ನಟ್ಟಿಯೇ ಬಂತು. ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾಗಿದ್ದರೂ ಸೂತಪುತ್ರನೆಂದು ಹೀಯಾಳಿಸಲ್ಪಟ್ಟನು. ಇಡೀ ಕುರುಸಾಮ್ರಾಜ್ಯಕ್ಕೆ ಅಧಿಪತಿಯಾಗುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ, ಒಂದು ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಹಕ್ಕು ಇದ್ದರೂ ದಾನದಲ್ಲಿ ದೊರಕಿದ ಅಂಗರಾಜ್ಯದ ದೊರೆಯಾದನು. ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗುವ ಯೋಗ್ಯತೆಯಿದ್ದರೂ ಹಸ್ತಿನಾಪುರದ ಸಾಮಂತನಂತೆ ವರ್ತಿಸಿದನು. ದುರ್ಯೋಧನನ ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಪಾಪಕಾರ್ಯದಲ್ಲಿ ಭಾಗಿಯಾದನು. ಕವಚ, ಕುಂಡಲಗಳನ್ನು, ಅಮೃತಕಳಶವನ್ನು ದಾನಕೊಟ್ಟು, ತೊಟ್ಟ ಬಾಣವನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ತೊಡಲಾರೆ ಎಂದು ಹೆತ್ತಬೈಗೆ ಮಾತುಕೊಟ್ಟು ತನ್ನ ಮೃತ್ಯುವನ್ನು ತಾನೇ ಆಹ್ವಾನಿಸಿದನು. ಪರಶುರಾಮನ ಮತ್ತು ಮತ್ತೊಬ್ಬ ವಿಪ್ರನ ಶಾಪವು ಅವನ ಜೀವನವನ್ನೇ ಕೊನೆಗಾಣಿಸಿತು.

ಹದಿಹರೆಯದ ರಾಜಕುಮಾರಿ ಕುಂತಿಯು ದೂರ್ವಾಸ ಮುನಿಗಳು ಕೊಟ್ಟ ಐದು ಮಂತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದನ್ನು ಹುಡುಗಾಟಕ್ಕಾಗಿಯೋ, ಕುತೂಹಲದಿಂದಲೋ ಉಚ್ಚರಿಸಿ ಸೂರ್ಯನನ್ನು ನೋಡಿದಾಕ್ಷಣ ಅವನು ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕಿರಣ ಮತ್ತು ಪ್ರಭೆಯನ್ನು ಕೂಡಿಕೊಂಡೇ ಬಂದು ಆಕೆಯ ಮುಂದೆ ನಿಂತಾಗ ನಿಬ್ಬೆರಗಾದಳು. “ನನಗೇನೂ ಬೇಡ, ಹೋಗು” ಎಂದಾಗ, “ಪುತ್ರನನ್ನು ಕೊಡದೆ ಹೋಗಲಸಾಧ್ಯ” ಎಂದು ಆಕೆಯ ಮಡಿಲಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅತ್ಯಂತ ಮುದ್ದಾದ ಗಂಡು ಮಗುವನ್ನಿಟ್ಟು ಹಿಂತೆರಳಿದನು. ಅದು ಸೂರ್ಯನಷ್ಟೇ ತೇಜಸ್ವಿಯಾಗಿ, ಮುಖವನ್ನು ಬೆಳಗಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಕರ್ಣಕುಂಡಲ, ಕವಚಗಳನ್ನು ಧರಿಸಿದ್ದು, ಮುಂದೆ ಕರ್ಣನೆಂದು ಲೋಕ ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಯಿತು. ಕರ್ಣಕುಂಡಲ, ಕವಚಗಳು ಕರ್ಣನ ದೇಹದ ಭಾಗಗಳೇ ಆಗಿದ್ದು, ಅವಿರುವ ತನಕ ಆತನು

Corresponding Author:

Dr. M Govind Pai

A 403, Pride Enchanta,
Opp BHEL, Mysore Rd,
Dipanjalinar, Bangalore,
Karnataka, India

ಅವಧ್ಯನಾಗಿದ್ದನು. ಅವನ ಎದೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಅಮೃತ ಕಳಶವೂ ಇತ್ತೆಂದು ಗದಗು ಭಾರತದ ಕರ್ಣ ಪರ್ವದಲ್ಲಿದೆ.

ಸಹಜಂ ಕವಚಂ ಬಿಭ್ರತ್ಕುಂಡಲೋದ್ವೋತಿತಾನನಃ

ಅಜಾಯುತ ಸುತಃ ಕರ್ಣಃ ಸರ್ವಲೋಕೇಷು ವಿಶ್ರುತಃ ||

11 || (ವ್ಯಾ.ಭಾ., ಆದಿಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ 104, ಸಂಭವಪರ್ವ).

ಗೂಹಮಾನಾಪಚಾರಂ ತಂ ಬಂಧುಪಕ್ಷಭಯಾತ್ತದಾ

ಉತ್ಸಸರ್ಜ ಜಲೇ ಕುಂತಿ ತಂ ಕುಮಾರಂ ಸಲಕ್ಷಣಂ || 13

|| (ವ್ಯಾ.ಭಾ., ಆದಿಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ 104, ಸಂಭವಪರ್ವ).

ಆ ಕ್ಷಣವೇ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು ಕರ್ಣನ ದುರಂತಮಯ ಜೀವನ. ಹೆತ್ತ ತಾಯಿಯ ಎದೆಹಾಲಿನ ಒಂದು ತೊಟ್ಟನ್ನೂ ಕುಡಿಯುವ ಮೊದಲೇ ಲೋಕದ ನಿಂದೆಗೆ ಹೆದರಿ ಆಕೆಯಿಂದ ಒಂದು ಬಿದಿರಿನ ಬುಟ್ಟಿಯೊಳಗೆ ಗಂಗೆಯಲ್ಲಿ ತ್ಯಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಅವನನ್ನು ಗಂಗೆಯು ಮುಳುಗಿಸದೆ ಜಾಗರೂಕತೆಯಿಂದ ತೆಲಿಸುತ್ತಾ ಹೋದಳು. (ಗೂಹಮಾನ (ವಿ) = ಮರೆಮಾಡಲು¹⁰).

ಉ|| ಬಾಳದಿನೇಶಬಿಂಬದನೆಂಟೆಣೆಯಾಗಿರೆಬಿಳ್ಳುದೋ ಫಣೀಂ |

ದ್ರಾಳಲಯದಿಂದಮುರ್ಚಿದಫಣಾಮಣಿಮಂಗಳರಶ್ಮಿಯೋಕ ರಂ ||

ಮೇಳಿಸಿದಪ್ಪುದೆನ್ನೆದೆಯನೆಂದುಬೊದಿಲ್ಲನೆಪಾಯ್ತು

ನೀರೊಳಾ

ಬಾಳಕನಂದದಿಂದಿರವಕಂಡೊಸೆದಂನಿಧಿಗಂಡನಂತೆವೋ

ಲ್ || 95 || (ಪಂ. ಭಾ, ಪ್ರಥಮಾಶ್ವಾಸ)

ಆಗ ಅವನು ಬಾಲಸೂರ್ಯನಂತೆ, ನಾಗಲೋಕದಲ್ಲಿನ ನಾಗದೇವರುಗಳ ಹೆಡೆಗಳ ಮೇಲಿರುವ ರತ್ನಗಳ ಕಾಂತಿಯಂತೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದನಂತೆ. ಸಂತಾನಹೀನನಾಗಿದ್ದ ಅಧಿರಥನೆಂಬ ಸೂತನೊಬ್ಬನು ಇದನ್ನು ಕಂಡು, ಈ ಮಗು ನನ್ನ ಎದೆಯನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ಆಕರ್ಷಿಸುತ್ತದೆ ಎಂದು ಬೊದಿಲ್ಲನೆ ನೀರಿಗೆ ಹಾರಿ ಬಹು ಆದರದಿಂದ ಆ ಬುಟ್ಟಿಯನ್ನೂ, ಮಗುವನ್ನೂ ದಡಕ್ಕೆ ತಂದನು. (ಕರಂ = ರಡಿಜಚಿಣಟಿ, ಅತಿಯಾಗಿ, ಮೇಳಿಸಿದಪ್ಪುದು = ಣಟುಣಜ,

ಜೋಡಿಸುವುದು⁸, ಫಣೀಂದ್ರಾಲಯ = ನಾಗಲೋಕ, ಒಸೆದಂ = ಹರ್ಷಪಟ್ಟನು⁹).

ಆ ಸೂತನು ಮಗುವನ್ನು ಬಹು ಆದರದಿಂದ ಪತ್ನಿ ರಾಧೆಯ ಕೈಯಲ್ಲಿಟ್ಟು ನಿಸ್ಸಂತಾನರಾಗಿದ್ದ ತಮಗೆ ದೇವರೇ ಕರುಣೆ ತೋರಿದನೆಂದು ಹರ್ಷಿತನಾಗಿ ಮಗುವಿಗೆ 'ರಾಧೇಯ' ಎಂದು ಹೆಸರಿತ್ತನು. 'ಅಗುಟ್ಟರಲಾ ಕುಟಯೋಳ್ ತೊಟ್ಟಿಗೆ ನಿಧಿಗಂಡಂತೆ', ಅಗದ ಕುಳಿಯಲ್ಲಿ ನಿಧಿ ಕಂಡಂತೆ 'ವಸುಷೇಣ' ಎಂಬ ಹೆಸರೂ ಬಂತು (ತೊಟ್ಟಿಗೆ = ಕೂಡಲೆ¹⁰). 'ವಸು' ಎಂಬ ಪದಕ್ಕೆ ಅನೇಕ ಅರ್ಥಗಳಿವೆ, ಸೂರ್ಯ (ಪು. ನಾ.), ನಿಧಿ, ಸಂಪತ್ತು (ನ), ಸಿಹಿಯಾದ, ಮಧುರವಾದ (ವಿ)¹⁰. ಇಲ್ಲಿ 'ನಿಧಿ' ಎಂಬುದನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಅವನ ಹುಟ್ಟು ತಿಳಿಯದೆ ಇದ್ದ ಕಾರಣ 'ಸೂರ್ಯ' ಎಂಬುದು ಅನ್ವರ್ಥವಾದರೂ ಅದು ಸರಿಯಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿಯೂ ಅವನಿಗೆ ತಾಯಿಯ ಹಾಲು ದಕ್ಕಲಿಲ್ಲ, ಬಂಜೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿದೆ ಹಾಲು?

-----ಬೀದಿಗ

ಲೊಳಗೆ ಸುಳಿವರ ಸನ್ನೆಯಲಿ ಕರೆಕರೆದು ನಸುನಗುತ |

ಲಲಿತರತ್ನದ ಬಾಲದೊಡಿಗೆಯ

ಕಳಚಿ ಕೊಡುವನು ಹೆಸರು ಮಿಗೆ ತಾ

ಬಳವುತಿರ್ದಪನವನ ಕೌತುಕ ಜನದ ಕರ್ಣದಲಿ || 40 ||

(ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಆದಿಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 14, ಸಂಭವಪರ್ವ).

ದಾನಮಾಡುವ ಗುಣ ಅವನಲ್ಲಿ ಬಾಲ್ಯದಿಂದಲೇ ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡಿತ್ತು. ಸೂತನ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಬಳಿಯುತ್ತಿದ್ದ ಅವನು ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಹೋಗುವವರನ್ನು ಕರೆದು ಬೆಲೆಬಾಳುವ ತನ್ನ ತೊಟ್ಟ ಉಡುಗೆಗಳನ್ನೇ ತೆಗೆದು ಕೊಡುತ್ತಾ ಕೊಡುಗೈ ದಾನಿಯೆಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧನಾದನು.

'ಜನಜನಿತಕರ್ಣೋಪಾಂತದೊಳೊಗೆದೆಸೆಯೆ ಕರ್ಣನೆಂಬನುಮಾದಂ' (ಪಂ. ಭಾ., ಪ್ರಥಮಾಶ್ವಾಸ, 97). ಇವನ ಕೀರ್ತಿಯು ಜನರ ಕಿವಿಯಿಂದ ಕಿವಿಗೆ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವುದರಿಂದ 'ಕರ್ಣ'ನೆಂದೂ ಕರೆಯಲ್ಪಟ್ಟನು.

ತತೋ ವೈಕರ್ತನಃ ಕರ್ಣಃ ಕರ್ಮಣಾ ತೇನ ಸೋಭವತ್ ||

21 || (ವ್ಯಾ.ಭಾ., ಆದಿಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ 104, ಸಂಭವಪರ್ವ).

ಮಾಡುವ ಉತ್ತಮ ಕರ್ಮದಿಂದ 'ವೈಕರ್ತನ' ಎಂಬ

ಹೆಸರನ್ನೂ ಪಡೆದನು. (ವಿಕರ್ತನ = ಸೂರ್ಯ, ವೈಕರ್ತನ ಅಂದರೆ ಸೂರ್ಯನ ಮಗ ಎಂಬ ಅರ್ಥವೂ ಬರುತ್ತದೆ). ದೇಹದಲ್ಲಿ ಹರಿಯುತ್ತಿರುವ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ರಕ್ತ ತನ್ನ ಗುಣವನ್ನು ತೋರಿಸದಿರುತ್ತದೆಯೇ? ಬಳಿಯುತ್ತಿರುವ ಕರ್ಣನ ಆಸ್ತಿ ಶಸ್ತ್ರವಿದ್ಯೆಯಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಂದಲೋ ಬಿಲ್ಲು ಬಾಣಗಳನ್ನು ಸಂಪಾದಿಸಿ ಶಸ್ತ್ರಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡಿ ಪರಿಣಿತನೂ ಆದನು. ಗುರುವಿಲ್ಲದೆ ತಾನಾಗಿ ಕಲಿತ ವಿದ್ಯೆ ಎಷ್ಟೆಂದರೂ ಅಷ್ಟೇ ಅವರಿಲ್ಲದೆ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಂತು ಪಡೆಯಬಲ್ಲ? ಕೌರವಪಾಂಡವರ ಗುರು ದ್ರೋಣನಲ್ಲಿ ಹೋದಾಗ ಅವನು ಕ್ಷತ್ರಿಯನಲ್ಲವೆಂದು ವಿದ್ಯಾದಾನ ನಿರಾಕರಿಸಿಯೇ ಬಿಟ್ಟನು. 'ದ್ರೋಣನೆಂದನೆಲವೋ ನೀನು ಸೂತನು ಕಲಿಯತರವಲ್ಲ' (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಆದಿಪರ್ವ, ಸಂಭವಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 14). ತನ್ನ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಪ್ರಥಮ ಬಾರಿಗೆ ಕರ್ಣನಿಗೆ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ತಾನು ಸಂದು ಬಂದ ಕುಲದ ಸ್ಥಾನಮಾನದ ಅರಿವಾಯಿತು. ಆಗವನಿಗೆ ಮೂವತ್ತಾರು ವರ್ಷ ಪ್ರಾಯ. ಆದರೆ ಪಂಪ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೂ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾರತದಲ್ಲಿಯೂ ಕರ್ಣನು ದ್ರೋಣನ ಶಿಷ್ಯನೆಂದೂ, ಅಲ್ಲಿ ಅವನಿಗೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ಸ್ನೇಹ ಬೆಳೆದಂತೆ ಅರ್ಜುನನ ಮೇಲೆ ದ್ವೇಷವೂ ಹುಟ್ಟಿತೆಂದೂ ಹೇಳಿದೆ. ಅರ್ಜುನನು ದ್ರೋಣನ ಪ್ರಿಯ ಶಿಷ್ಯನಾಗಿದ್ದು ಅವನಿಗೆ ದ್ರೋಣನು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೆಚ್ಚಿಗೆ ಶಸ್ತ್ರವಿದ್ಯಾದಾನ ಮಾಡಿದರೂ, ಕರ್ಣನು ಅರ್ಜುನನಷ್ಟೇ ಪಾರಂಗತನಾದನು.

ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಇಂದ್ರನು ಯಾವಾಗಲಾದರೂ ಈತ ತನ್ನ ಮಗ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಸಡ್ಡು ಹೊಡೆಯುವವನೇ ಎಂದು ಆಲೋಚಿಸಿ, ಕರ್ಣನ ದಾನಶೂರತ್ವದ ದುರ್ಲಾಭ ಪಡೆಯಲು, ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ವೇಷದಿಂದ ಬಂದು ಕವಚ ಕುಂಡಲಗಳನ್ನು ಬೇಡಲು ನಿಶ್ಚಯಿಸಿದನು. ಇದನ್ನು ಸೂರ್ಯನು ತಿಳಿದು ಕರ್ಣನ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ವಿಪ್ರವೇಷದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಅವುಗಳನ್ನು ಸರ್ವಥಾ ಕೊಡಬಾರದು, ಇಂದ್ರನು ಪಾಂಡವರ ಪರವಾಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ಎಚ್ಚರಿಸಿ, ಕೊನೆಗೆ ತಾನು ಅವನ ಇಷ್ಟ ದೇವತೆ ಸೂರ್ಯನೆಂದು ಹೇಳಿದರೂ ಪಿತನೆಂಬ ಗುಟ್ಟು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಕರ್ಣನು ಅವನ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪದೆ ಬೇಡಿದ ದಾನವನ್ನು ಕೊಡುವ ತನ್ನ ನೀತಿಯನ್ನು ಬಿಡಲಾರೆನೆಂದಾಗ, ಬದಲಾಗಿ ಇಂದ್ರನಿಂದ "ಶಕ್ತಿ" ಎಂಬ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕೇಳಿಕೊ ಎಂದು ಸೂಚಿಸಿದನು. ಇಂದ್ರನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ರೂಪಧರಿಸಿ

ಬಂದು ಕವಚಕುಂಡಲಗಳನ್ನು ಬೇಡಿದಾಗ, "ನೀನು ಯಾರೆಂದು ನನಗೆ ಗೊತ್ತು, ನಿನಗೆ ಕವಚ ಕುಂಡಲಗಳನ್ನು ನಾನು ವಧ್ಯನಾಗುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ತಿಳಿದೂ ಕೊಟ್ಟರೆ ನಾನು ಕೀರ್ತಿವಂತನಾಗುತ್ತೇನೆ, ಆದರೆ ನೀನು ಮಾತ್ರ ಮೋಸದ ಅಪಕೀರ್ತಿಗೆ ಗುರಿಯಾಗುತ್ತೀ. ಇವುಗಳ ಬದಲಾಗಿ ನೀನು ನನಗೆ "ಶಕ್ತಿ" ಎಂಬ ಅಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕೊಟ್ಟರೆ ಈ ಅಪಕೀರ್ತಿ ನಿನಗೆ ತಗಲದು" ಎಂದನು ಮತ್ತು "ಶಕ್ತಿ"ಯನ್ನು ಪಡೆದನು. ಇಂತಹ ಆಪತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿಯೂ ಆತ ಚಿಂತಿಸುತ್ತಿದ್ದದ್ದು ಇತರರ ಬಗ್ಗೆ. ತಾನು ಕವಚಕುಂಡಲಗಳನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಿ ಕೊಡುವಾಗ ತನ್ನ ದೇಹವು ವಿರೂಪವಾಗದಿರದು ಎಂಬ ಅಭಯವನ್ನೂ ಇಂದ್ರನಿಂದ ಪಡೆದನು.

ತತೋ ದಿವ್ಯಾ ದುಂದುಭಯಃ ಪ್ರಣೇದುಃ | ಪಪಾತೋಚ್ಚೈಃ
ಪುಷ್ಪವರ್ಷಂ ಚ ದಿವ್ಯಂ |

ದೃಷ್ಟ್ವಾ ಕರ್ಣಂ ಶಸ್ತ್ರಸಂಕೃತ್ತಗಾತ್ರಂ | ಮುಹುಶ್ಚಾಪಿ
ಸ್ಮಯಮಾನಂ ನೃವೀರಂ || 37 || (ವ್ಯಾ.ಭಾ., ವನಪರ್ವ, ಕುಂಡಲಾಹರಣ ಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ 294).

ಕರ್ಣನು ಖಡ್ಗದಿಂದ ತನ್ನ ದೇಹವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸುವುದನ್ನು ಮತ್ತು ಆ ವೀರನು ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಮುಗುಳು ನಗೆ ನಗುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ದಿವ್ಯ ದುಂದುಭಿಗಳು ಮೊಳಗಿದವು. ಮೇಲಿಂದ ದಿವ್ಯ ಪುಷ್ಪವೃಷ್ಟಿಯಾಯಿತು.

ತತಶ್ಚಿತ್ತಾ ಕವಚಂ ದಿವ್ಯಮಂಗಾತ್ | ತಥೈವಾದ್ರ್ವಂ ಪ್ರದದೌ
ವಾಸವಾಯ |

ತಥೋತ್ಕೃತ್ಯ ಪ್ರದದೌ ಕುಂಡಲೇ ತೇ | ವೈಕರ್ತನಃ ಕರ್ಮಣಾ
ತೇನ ಕರ್ಣಃ || 38 || (ವ್ಯಾ.ಭಾ., ವನಪರ್ವ, ಕುಂಡಲಾಹರಣ ಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ 294).

ತನ್ನ ದೇಹದಿಂದ ಕವಚವನ್ನು ಕಿತ್ತು, ಒದ್ದೆಯಿರುವಾಗಲೇ ಅದನ್ನು ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಕಿವಿಯಿಂದ ಕುಂಡಲಗಳನ್ನೂ ಕಿತ್ತು ಅವನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಈ ಕರ್ಮದಿಂದಲೂ ಕರ್ಣನಿಗೆ 'ವೈಕರ್ತನ' ಎಂಬ ಹೆಸರು ಬಂತು.

ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಧನುರ್ವಿದ್ಯಾರ್ಜನೆಗೆ ಕರ್ಣನು ನೇರವಾಗಿ ದ್ರೋಣನ ಗುರು ಮಹೇಂದ್ರಪರ್ವತದಲ್ಲಿದ್ದ ಪರಶುರಾಮನ ಬಳಿಹೋಗಿ ತಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೆಂದು ಸುಳ್ಳುಹೇಳಿ ತನಗೆ ಶಸ್ತ್ರವಿದ್ಯಾಭಿಕ್ಷೆ ನೀಡಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡನು. ಪರಶುರಾಮನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣರಿಗೆ ಮಾತ್ರ ವಿದ್ಯಾದಾನ

ನೀಡುತ್ತಿದ್ದ. ಕರ್ಣನ ಮಾತನ್ನು ನಂಬಿ ಎರಡು ವರ್ಷಗಳ ಕಾಲ ತನ್ನಲ್ಲಿ ಶಿಷ್ಯನನ್ನಾಗಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡನು. ಮಹೇಂದ್ರ ಪರ್ವತದಲ್ಲಿ ಅಡ್ಡಾಡುತ್ತಿದ್ದಾಗ ಒಬ್ಬ ವಿಪ್ರನ ಹೋಮಧೇನುವನ್ನು ಅಕಸ್ಮಾತ್ ಕೊಂದು ಬಿಟ್ಟ ಕರ್ಣ. ಆ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ “ನೀನು ನಿನ್ನ ಪರಮವೈರಿಯನ್ನು ವಧಿಸಿ ಸುತ್ತುವಾಗ ಭೂಮಿಯು ನಿನ್ನ ರಥದ ಚಕ್ರವನ್ನು ನುಂಗಲಿ, ನೀನು ಅದನ್ನು ಮೇಲೇತ್ತಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವನು ನಿನ್ನ ಶಿರಚ್ಛೇದ ಮಾಡಲಿ” ಎಂದು ಶಪಿಸಿದನು (ವ್ಯಾ.ಭಾ., ಶಾಂತಿಪರ್ವ, ರಾಜಧರ್ಮಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ 2). ವಿಷಣ್ಣವದನನಾಗಿ ಪರಶುರಾಮನೊಡನೆ ದುಃಖವನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡಾಗ ಅವನು ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಬ್ರಹ್ಮಾಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕೂಡಿ ಎಲ್ಲ ಅಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆದ. ಅಲ್ಲೂ ಇಂದ್ರನು ಕರ್ಣನನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಒಂದು ದಿನ ಪರಶುರಾಮನು ಆಯಾಸದಿಂದ ಕರ್ಣನ ತೊಡೆಯ ಮೇಲೆ ತಲೆಯಿಟ್ಟು ನಿರ್ದೋಷದಾಗ ಇಂದ್ರನು ಕೀಟವಾಗಿ ಬಂದು ಕರ್ಣನ ತೊಡೆಯನ್ನು ಕೊರೆಯುತ್ತಾ ಹೋದನು. ಕರ್ಣನಿಗೆ ಅತೀವ ನೋವಾಗಿ ತೊಡೆಯಿಂದ ರಕ್ತವು ಸುರಿಯುತ್ತಿದ್ದರೂ ಗುರುವಿನ ನಿರ್ದ್ರಾಭಂಗವಾಗಬಾರದೆಂದು ಸದ್ವಿಲ್ಲದೇ ಕೂತಿದ್ದ. ಪರಶುರಾಮನ ತಲೆ ರಕ್ತದಿಂದ ಒದ್ದೆಯಾಗುತ್ತಲೇ ಅವನಿಗೆ ಎಚ್ಚರವಾಗಿ ಕರ್ಣನ ತೊಡೆಯ ಗಾಯವನ್ನು ಕಂಡು ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟ. ಇಷ್ಟು ನೋವನ್ನು ಮತ್ತು ರಕ್ತಸ್ರಾವವನ್ನು ಒಬ್ಬ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು ತಡೆಯಲಾರ, ನೀನಾರು ಎಂದಾಗ ಸತ್ಯವನ್ನೇ ಹೇಳಿದ ಕರ್ಣ.

ಎನಲು ಕರ್ಣನು ನಾನು ಸೂತನ

ತನುಜ ನಿಮ್ಮಲಿ ಧನುವಿನಭ್ಯಾ

ಸನವ ಕಲಿತನು ಮನಕೆ ಬಂದುದ ಕೊಡುವುದೆನಗೆಂದಾ

ಎನಲು ರಾಮನು ಕೊಟ್ಟ ಶಾಪವ

ನಿನಗದವಸರಕೊದವಿದಂದಿಗೆ

ವಿನುತ ನಮ್ಮಯಿ ಮಂತ್ರ ಮಳೆಯಲಿ ಹೋಗು ನೀನೆಂದ || 110 || (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಆದಿಪರ್ವ, ಸಂಭವಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 17.).

“ನಾನು ಸೂತಪುತ್ರ, ನಿಮ್ಮಲಿ ಧನುವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದೆ, ನಿಮಗೆ ತೋರಿದುದನ್ನು (ಶಾಪ) ಕೊಡಿ” ಎಂದಾಗ

“ನಾನು ಕಲಿಸಿದ ಮಂತ್ರ ನಿನ್ನ ಆಪತ್ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಮರೆತೇ ಹೋಗಲಿ” ಎಂಬ ಶಾಪವನ್ನೇ ಕೊಟ್ಟ ಪರಶುರಾಮ. ಮನುಷ್ಯನ ಪ್ರಾಣವು ಅನೇಕ ದ್ವಾರಗಳ ಹಿಂದೆ ಭದ್ರವಾಗಿದ್ದು, ಪ್ರಾಣೋತ್ಕ್ರಮಣ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದೇ ದ್ವಾರಗಳು ತೆರೆದು ಪ್ರಾಣವು ಹಾರಿಹೋಗುವುದಂತೆ. ದುರ್ದೈವಿ ಕರ್ಣನ ದ್ವಾರಗಳು ಪ್ರಾಣೋತ್ಕ್ರಮಣದ ವರ್ಷಗಳ ಮೊದಲೇ ತೆರೆಯಲಾರಂಭವಾದುವು, ಎರಡೆರಡು ಶಾಪಗಳು, ಕವಚಕುಂಡಲಗಳ ಹರಣ ಸಾಕಾಗದೇ! ಯುದ್ಧವು ಅನಿವಾರ್ಯವೆಂದರಿವಾದಾಗ ಕೃಷ್ಣನು ಕರ್ಣನನ್ನು ಬೋಳಯಿ, ಅವನ ಜನ್ಮವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಪಾಂಡವರ ಕಡೆಗೆ ತಿರುಗುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಕೃಷ್ಣನ ಕುತಂತ್ರವಾದರೂ, ಯುದ್ಧವನ್ನು ತಪ್ಪಿಸಿ ಅಪಾರ ಪ್ರಾಣಹಾನಿಯಾಗುವುದನ್ನು ತಡೆಯುವ ಉಪಾಯವೂ ಅದರಲ್ಲಿತ್ತು. ಏನೇನು ಆಮಿಷವನ್ನು ಕೊಡಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದ, “ನೀನು ಕುಂತೀಪುತ್ರರಲ್ಲಿ ಹಿರಿಯನು, ನಿನ್ನ ತಂದೆ ನಿನ್ನ ಇಷ್ಟದೇವ ಸೂರ್ಯ ಭಗವಾನನು. ನಿನ್ನನ್ನು ಹಸ್ತಿನಾಪುರದ ಚಕ್ರವರ್ತಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವೆನು, ನಿನ್ನ ಒಡ್ಡೋಲಗದಲ್ಲಿ ಪಾಂಡವರು ಮತ್ತು ಕೌರವರು ಇಕ್ಕಲಗಳಿಂದ ನಿನ್ನನ್ನು ಓಲೈಸುವರು. ನಿನಗಾರು ಸರಿ? ಇಂತಹ ನೀನು, ಕುರುರಾಯನ ಹಂಗಿನಲ್ಲಿ ಬದುಕುವುದು ಸರಿಯೇ? ನೀನಿರಲು ಮತ್ತೊಬ್ಬನು ರಾಜನೇ?” ಎಂದಾಗ ಕರ್ಣನ ಕೊರಳುಬಿಡಿ ಎರಡೆರಡು ಕಾರಣಗಳಿಂದ ಕಣ್ಣೀರು ಬಂತು, ಒಂದು ತಾನು ಸೂತನಲ್ಲ, ಕ್ಷತ್ರಿಯನೆಂಬ ಸಂತೋಷದಿಂದ, ಎರಡನೇದು ಮುಂಬರುವ ಕೌರವನ ದುರ್ದಸೆಯನ್ನು ಮನಗಂಡ ದುಃಖದಿಂದ.

ಕೊರಳ ಸೆರೆ ಹಿಗ್ಗಿದುವು ದೃಗುಜಲ

ವುರವಣಿಸೆ ಕಡುನೊಂದನಕಟಾ

ಕುರುಪತಿಗೆ ಕೇಡಾದುದೆಂದನು ತನ್ನ ಮನದೊಳಗೆ || 11

ರ ಪೂರ್ವಾರ್ಧ || (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಉದ್ಯೋಗಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 11 ಭಗವದ್ಭಾಷ್ಯನಪರ್ವ).

ಕರ್ಣನು ಯಾರೆಂದು ದುರ್ಯೋಧನನಿಗೂ ತಿಳಿದಿದೆ ಎಂಬ ವಿಚಾರವನ್ನು ಕೃಷ್ಣನು ಕರ್ಣನಿಗೆ ಬಹಿರಂಗಪಡಿಸಿದನೆಂದು ಪಂಪನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಒಮ್ಮೆ ಕರ್ಣ ದುರ್ಯೋಧನರಿಬ್ಬರೂ ಸತ್ಯಂತಪ ಎಂಬ ಋಷಿಯ ಆಶ್ರಮಕ್ಕೆ ಭೇಟಿನೀಡಿದಾಗ

ಋಷಿಯು ಮೊದಲು ಕರ್ಣನಿಗೆ ಆಸನವನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದು ದುರ್ಯೋಧನನಿಗೆ ಸರಿ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಕರ್ಣನನ್ನು ಯಾವುದೂ ಕಾರಣಕ್ಕೆ ಹೊರಗೆ ಕಳುಹಿಸಿ ಸತ್ಯಂತಪದೊಡನೆ ಕಾರಣವನ್ನು ಕೇಳಿದಾಗ ಋಷಿಯು ಕರ್ಣನ ವೃತ್ತಾಂತವನ್ನು ಹೇಳಿದನು ಎಂದು ಪಂಪ ಭಾರತದಲ್ಲಿದೆ. ದುರ್ಯೋಧನನು “ಪಾಟಿಸುವನೊಯ್ಯನೆ ಮುಳ್ಳೊಳೆ ಮುಳ್ಳನೆಂದು ತಾನೀನಯದಿಂದ ಪೆರ್ಚಿ ಪೊರೆದಟ್ಟುಟೊಳಂದೊಡನುಂಡನಲ್ಲವೆ?” (ಪಂಪ ಭಾರತ, ನವಮಾಶ್ವಾಸ, 67). “ಈ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ನಿನ್ನೊಡನೆ ಬಯಲು ಮಾಡದೆ, ಮುಳ್ಳನ್ನು ಮುಳ್ಳಿನಿಂದಲೇ ತೆಗೆಯುತ್ತೇನೆ ಎಂದು ನಿನ್ನೊಡನೆ ನಯದಿಂದಲೇ ವರ್ತಿಸಿ, ನಿನ್ನೊಡನುಂಡು ಸ್ನೇಹದಿಂದ ವರ್ತಿಸಿದನಲ್ಲ!” ಎಂಬ ಭೇದ ನೀತಿಯನ್ನೂ ಕೃಷ್ಣನು ಉಪಯೋಗಿಸಿದ. ಕರ್ಣನಿಗೆ ಧರ್ಮ ಸಂಕಟ! ಒಂದೆಡೆ ಭ್ರಾತೃಪ್ರೇಮ, ಇನ್ನೊಂದೆಡೆ ಸ್ನೇಹಬಂಧ, ಸ್ವಾಮಿ ಭಕ್ತಿ. (ಅಟ್ಕೊಳೆ = ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ತೋರಿಸಿ).

ಕಾದಿ ಕೊಲುವೊಡೆ ಪಾಂಡುಸುತರು ಸ
ಹೋದರರು ಕೊಲಲಿಲ್ಲ ಕೊಲ್ಲದೆ
ಕಾದೆನಾದೊಡೆ ಕೌರವಂಗವನಿಯೊಳು ಹೊಗಲಿಲ್ಲ ।
ಭೇದದೊಳು ಹೊಕ್ಕಿರಿದನೋ ಮಧು
ಸೂದನನು ತಾನಕಟೆನುತೆ ಚಿಂ
ತೋದಧಿಯೊಳಿದ್ದಂತೆ ಮೌನದೊಳಿದರ್ನಾ ಕರ್ಣ ॥ 12 ॥
(ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಉದ್ಯೋಗಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 11,
ಭಗವದ್ಭಾಷ್ಯನ ಪರ್ವ).

“ಪಾಂಡವರು ಸಹೋದರರು, ಅವರನ್ನು ಕೊಲ್ಲಲಾಗದು, ಕೊಲ್ಲದೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಿದರೆ ದುರ್ಯೋಧನನಿಗೆ ರಾಜ್ಯವು ದಕ್ಕದು. ಈ ಕೃಷ್ಣನು ಏನು ಮಾಡಿದನು” ಎಂದು ಚಿಂತಾಸಾಗರದಲ್ಲಿ ಮುಳುಗಿ ಕರ್ಣನು ಮೌನನಾದನು. “ತನ್ನ ಜನನವನರುಹಿ ಕೊಂದನು ಹಲವುಮಾತೇನೆಂದು ಚಿಂತಿಸಿದ” ಎಂದು ಕೃಷ್ಣನು ಹೇಳಿದ ವಾರ್ತೆಯನ್ನು ಅವಲೋಕಿಸಿದ (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಉದ್ಯೋಗಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 11). ನಂತರ ಯಾವ ಆಮಿಷಕ್ಕೂ ಒಪ್ಪದೆ ಕೌರವನ ಪರವಾಗಿಯೇ ಯುದ್ಧ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನಾದರೂ ಕೊಟ್ಟು ಅವನ ಋಣವನ್ನು ತೀರಿಸುವೆನೆಂದೂ, ಕೃಷ್ಣನು ತನಗೆ ಹಸ್ತಿನಾಪುರವನ್ನು ಕೊಡಿಸಿದರೂ ಅದನ್ನು

ದುರ್ಯೋಧನನಿಗೇ ಸಮರ್ಪಿಸುವೆನೆಂದೂ ಖಂಡಿತ ಮಾತು ಹೇಳಿದನು. ಅವನ ನಿಷ್ಠೆ ಮೆಚ್ಚತಕ್ಕದ್ದು. ಕೌರವ ಪಕ್ಷದಲ್ಲಿನ ಅನೇಕ ವೀರರು ಉಪ್ಪಿನ ಋಣಕ್ಕೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ಪರವಾಗಿ ಕಾದಿದರೂ ಅವರು ಪಾಂಡವರ ಜಯವನ್ನೇ ಇಚ್ಛಿಸುವವರೆಂದು ಅವನಿಗೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು. ಅವನೇನಾದರೂ ಕೃಷ್ಣನ ಮಾತಿಗೆ ಒಪ್ಪಿದ್ದರೆ ಏನಾಗುತ್ತಿತ್ತೋ? ಕರ್ಣವಧಾನಂತರ ಪಾಂಡವರು ದುಃಖಪಡುವಾಗ ಹೇಳುವಂತೆ ಮೊದಲೇ ಅವರಿಗೆ ಅವನ ಸಂಬಂಧ ತಿಳಿದಿದ್ದರೆ ಅವನನ್ನೇ ರಾಜನನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿ ತಾವು ಅವನ ಸೇವೆ ಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಾಗಿದ್ದರು. ದುರ್ಯೋಧನನೂ ಅದಕ್ಕಿಂತಲೂ ಮಿಗಿಲಾಗಿ ಧರಾತಳಮಂ ಅವನಿಗಿತ್ತು ಅವನ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದನ್ನು ಪ್ರಸಾದವೆಂದು ಸ್ವೀಕರಿಸಿ ಮನೋಮುದದಿಂದ ಇರಬೇಕೆಂದಿದ್ದ. ಆದರೆ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದ ಯುದ್ಧವಾಗದಿದ್ದಲ್ಲಿ ಶಕುನಿಯೂ ಬದುಕಿರುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನು ಮತ್ತೇನು ಆಟವಾಡುತ್ತಿದ್ದನೋ! ವಿಧಿಯು ಅದಕ್ಕೆ ಅವಕಾಶ ಕೊಡಲಿಲ್ಲ. ಇಲ್ಲದ ತೊಡಕುಗಳನ್ನು ತಂದೊಡ್ಡಿ ಕರ್ಣನನ್ನೇ ಆಹುತಿಯನ್ನಾಗಿ ತೆಗೆದುಕೊಂಡಿತು. ಸತ್ಯಂತಪರರ ವಿಚಾರ ವ್ಯಾಸರ ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾರತದಲ್ಲಿಲ್ಲ. ಪಂಪನು ಯಾವ ಮಹಾಭಾರತದಿಂದ ಇದನ್ನು ಉದ್ಧರಿಸಿದನೆಂದು ತಿಳಿಯದು. ಕೃಷ್ಣನ ಸಲಹೆಗೆ “ಮಹಾಬಾಹು ಕೃಷ್ಣ, ಈ ವೀರಕ್ಷಯ ನಾಶದಿಂದ, ಮಹಾರಣದಲ್ಲಿ ಬದುಕಿ ಉಳಿದರೆ ಪುನಃ ಭೇಟಿಯಾಗೋಣ” ಎಂದು ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ತನ್ನ ಉತ್ತರವನ್ನು ನೀಡಿದ.

ಅಥವಾ ಸಂಗಮಹಃ ಕೃಷ್ಣ ಸ್ವರ್ಗೇ ನೋ ಭವಿತಾ ಧ್ರುವಂ |
ತತ್ರೇ ದಾನೀಂ ಸಮೇಷ್ಯಾಮಃ ಪುನಃ ಸಾರ್ಥಂ
ತ್ವಯಾನಘ ॥ 46 ॥ (ವ್ಯಾ.ಭಾ., ಉದ್ಯೋಗಪರ್ವ,
ಕರ್ಣೋಪನಿವಾದಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ 141)

“ಇಲ್ಲದೆ ಹೋದಲ್ಲಿ ಕೃಷ್ಣ ನಾವು ಸ್ವರ್ಗದಲ್ಲಿ ಭೇಟಿಯಾಗೋಣ, ನಮ್ಮ ಭೇಟಿ ಅಲ್ಲೇ ಎಂದು ನನಗೆ ತೋರುತ್ತದೆ” ಎಂದು ಕರ್ಣನು ಕೃಷ್ಣನು ಆಲಂಗಿಸಿ ಬೀಳುಕೊಂಡ, ತಾನು ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಬದುಕುಳಿಯಲಾರೆ ಎಂದು ಅವನಿಗೂ ಗೊತ್ತಿತ್ತು, ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ಕೃಷ್ಣ ಸುಲಭದಲ್ಲಿ ಬಿಟ್ಟಾನೆಯೇ? ತನ್ನ ತಂತ್ರ ವಿಫಲವಾದಾಗ ಕುಂತಿಯನ್ನು ಕರ್ಣನ ಮನವೊಲಿಸಲು ಕಳುಹಿಸಿದ. ಒಂದು ರವಿವಾರ ಕರ್ಣನು ಗಂಗಾ ತೀರದಲ್ಲಿ ತನ್ನಿಷ್ಟದೇವತೆ ಸೂರ್ಯನ

ಪ್ರಾರ್ಥನೆಯನ್ನು ಮಾಡಲು ನಿಂತಾಗ ಕುಂತಿಯು ಬಂದಳು. ಕರ್ಣನ ಹುಟ್ಟಿನ ರಹಸ್ಯವನ್ನು ಹೇಳಿದಳು. ಪಾಂಡವರ ಪಕ್ಷವನ್ನು ಸೇರು, ಚಕ್ರವರ್ತಿಯಾಗು ಎಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡಳು. ಮೇಲಿನಿಂದ ಸೂರ್ಯನೂ ಅದನ್ನು ಒತ್ತಿಹೇಳಿದ. “ನಿನ್ನ ತಾಯಿಯ ಮಾತನ್ನು ನಂಬು, ನಾನು ನಿನ್ನ ಪಿತ” ಅಂದ. ಕರ್ಣನು ಒಪ್ಪಬೇಕಲ್ಲ? ಸ್ವಾಮಿಭಕ್ತಿಯೇ ಅವನಿಗೆಲ್ಲವೂ, ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಹೆದರಿ ಸಂಧಿಮಾಡಿಕೊಂಡನೆಂಬ ಅಪಕೀರ್ತಿಯ ಹೆದರಿಕೆ ಬೇರೆ.

ನ ತೇ ಜಾತು ನಶಿಷ್ಯಂತಿ ಪುತ್ರಾಃ ಪಂಚ ಯಶಸ್ವಿನಿ |
ನಿರರ್ಜುನಾಃ ಸಕರ್ಣಾ ವಾ ಸಾರ್ಜುನಾ ವಾ ಹತೇ
ಮಯಿ || 22 || (ವ್ಯಾ.ಭಾ., ಉದ್ಯೋಗಪರ್ವ,
ಕರ್ಣೋಪನಿವಾದ ಪರ್ವ, ಕುಂತಿಕರ್ಣಸಂವಾದಃ,
ಅಧ್ಯಾಯ 144).

“ಯಶಸ್ವಿನಿ, ನಿನಗೆ ಐವರೇ ಪುತ್ರರು, ಕಡಿಮೆಯಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಅರ್ಜುನನಿಲ್ಲದಿದ್ದರೆ ಕರ್ಣನಿರುತ್ತಾನೆ, ನಾನು ಹತನಾದರೆ ಅರ್ಜುನನಿರುತ್ತಾನೆ” ಎಂದು ಇತರ ಸಹೋದರರಿಗೆ ಹಾನಿಮಾಡುವುದಿಲ್ಲವೆಂದು ತಾಯಿಗೆ ಮಾತು ಕೊಟ್ಟನು.

ಹೋದ ಬಾಣವ ಮರಳಿ ತೊಡದಿರು
ಮಾಡು ಕಳ ವೈರವನೆನಲೈ ಹ
ಸಾದವೆಂದನು ಬೀಳುಕೊಂಡನು ಬಂದನರಮನೆಗೆ || 36
ರ ಉತ್ತರಾರ್ಧ || (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಉದ್ಯೋಗಪರ್ವ,
ಸಂಧಿ 11.).

“ತೊಟ್ಟ ಬಾಣವನ್ನು ಮತ್ತೆ ತೊಡದಿರು, ವೈರವನ್ನು ನಿವಾರಿಸು” ಎಂದಾಗ ತಾಯಿಗೆ ಮಾತುಕೊಟ್ಟು ಅವಳನ್ನು ಬೀಳ್ಕೊಂಡನು. ಈ ವಿಚಾರವು ಕನ್ನಡ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಿದೆ.

ಎಲ್ಲಾ ಕ್ಷತ್ರಿಯ ವೀರರಂತೆ ಕರ್ಣನೂ ಮಹತ್ಕಾಂಕ್ಷಿ. ದುರ್ಯೋಧನನ ಸ್ನೇಹ, ತನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮದ ಮೇಲಿನ ಅವನ ವಿಶ್ವಾಸಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ತಾನೇ ಕೌರವರ ಸೇನಾಪತಿಯೆಂದು ಮಂಡಿಗೆ ತಿನ್ನುತ್ತಿದ್ದ. ಪಿತಾಮಹ ಭೀಷ್ಮನನ್ನು ಸೇನಾಪತಿಯನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿದಾಗ ಅವನಿಗೆ ಸಹಿಸಲಾರದಾಯಿತು, ಭೀಷ್ಮನ ಪಟ್ಟವಾದಾಕ್ಷಣ ಅವನನ್ನು

ಕರ್ಣನು ಹೇಗೆ ಹೀಯಾಳಿಸಿ, ಮೂದಲಿಸಿದನೆಂದು ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನ ಮಾತಿನಲ್ಲೇ ನೋಡಿ. ದುರ್ಯೋಧನನನ್ನು ಹುಚ್ಚನೆಂದೂ ಕರೆದ.

ಎಲೆ ಮರುಳೆ ಭೂಪಾಲ
ಕೌರವ ಕುಲಪಿತಾಮಹನಹನು ಧರ್ಮಂ
ಗಳಲಿ ಪರಿಣಿತನಹನು ಕಾಳಗವೆತ್ತಲಿವರೆತ್ತ |
ಗಳದ ಗರಳನ ದೊರೆಯ ಭಟಮಂ
ಡಳಿಯೊಳಗೆ ಮನ್ನಣೆಯೆ ಹೇಳೈ
ಕಳಿದ ಹರೆಯಂಗೆಂದು ಗಹಗಹಿಸಿದನು ಕಲಿಕರ್ಣ || 34 ||
(ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಭೀಷ್ಮಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 1)

“ಎಲೆ ಹುಚ್ಚ ದುರ್ಯೋಧನಾ, (ಭೀಷ್ಮನು) ಕುರುಕುಲಕ್ಕೆ ಪಿತಾಮಹನೆಂಬುದು ಸರಿ, ಧರ್ಮಶಾಸ್ತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಪರಿಣಿತನೆಂಬುದೂ ಸರಿ, ಆದರೆ ಯುದ್ಧವೆಲ್ಲಿ, ಇವರೆಲ್ಲಿ? ಶಿವನಿಗೆ ಸಮಾನರಾದವರ ವೀರರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ಮುದುಕರಿಗೆ ಗೌರವವೇ, ಹೇಳು?” ಎಂದು ವೀರ ಕರ್ಣನು ಗಹಗಹಿಸಿ ನಕ್ಕನು. (ಗಳ = ಕೊರಳು, ಗರಳ, ಗರಲ = ವಿಷ, ಅಂದರೆ ವಿಷಕಂಠ, ದೊರೆ = ಸಮಾನ⁸).

ತೊಗಲು ಸಡಿಲಿದ ಗಲ್ಲ ಬತ್ತಿದ
ಹೆಗಲು ನರುಕಿದ ನೆರೆತ ಮೀಸೆಯ
ಜಗುಳ್ಳ ಹಲುಗಳ ಹಾಯಿದೆಲುಗಳ ನೆಗ್ಗಿದವಯವದ |
ಅಗಿಯಲಲುಗುವ ತಲೆಯ ಮುಪ್ಪಿನ
ಮುಗುದ ನಿವ ಸೇನಾಧಿಪನೆ ನೀ
ನಗೆಯ ಸುರಿದೈ ರಾಯಕಟಕದೊಳೆಂದನಾಕರ್ಣ || 35 ||
(ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಭೀಷ್ಮಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 1)

“ಸುಕ್ಕಿದ ಚರ್ಮದ, ಬತ್ತಿದ ಗಲ್ಲದ, ಹೆಗಲು ಜಗ್ಗಿದ, ಬಿಳಿ ಮೀಸೆಯ, ಉದುರಿದ ಹಲ್ಲುಳ್ಳ, ಮೃದುವಾದ ಎಲುಬುಗಳುಳ್ಳ, ಶಿಥಿಲವಾದ ಅಂಗಗಳುಳ್ಳ, ನಡುಗುವ ತಲೆಯುಳ್ಳ, ಮುದಿ ಮುಗ್ಧನು ಸೇನಾಧಿಪತಿಯೇ, ರಾಜಾ, ನೀನು ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯ(ರಸ)ವನ್ನು ಸುರಿದೆ” ಎಂದ ಕರ್ಣ. (ಜಗುಳ್ಳ = ಬಿದ್ದ⁹).

ಇಲ್ಲಿ ಭೀಷ್ಮನು ರಾಘವನ ಬಲ
ದಲ್ಲಿ ಜಾಂಬವನುಭಯವೀರರು
ಬಲ್ಲಿದರು ಬಳಿಕುಳಿದ ಸುಭಟರ ಶೌರ್ಯವೊಪ್ಪುವುದೆ

ನಿಲ್ಲ ನೀ ಕೊಲಲೆಳಸುವರೆ ಹಗೆ
ಯಲ್ಲಿಗೊಪ್ಪಿಸಿ ಕೊಲಿಸಲೇತಕೆ
ಬಿಲ್ಲಿನಲಿ ಬಡಿದಡ್ಡಗೆಡಹುವುದೆಂದನಾ ಕರ್ಣ || 36 || (ಕು.
ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಭೀಷ್ಮಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 1)

“ಭೀಷ್ಮನು ಇಲ್ಲಿ ರಾಮನ ಸೇನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಜಾಂಬವಂತನ
ಹಾಗೆ, ಇಬ್ಬರೂ ಶಕ್ತಿವಂತರು, ನಿನಗೆ ಬೇರೆ ಶೂರರ
ಶೌರ್ಯವು ಕಾಣುವುದಿಲ್ಲ, ಅವನನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ
ಶತ್ರುಗಳಿಂದೇಕೆ ಮಾಡಿಸುವೆ, ಬಿಲ್ಲಿನಿಂದ ಹೊಡೆದು ಕೊಲ್ಲು”
ಎಂದು ಕರ್ಣನಂದ.

ಇಷ್ಟು ಅವಹೇಳನವನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ ಯಾರಿಗೂ ಸಿಟ್ಟು
ನೆತ್ತಿಗೇರುತ್ತದೆ, ದ್ರೋಣನೂ, ಭೀಷ್ಮನೂ ಕರ್ಣನಿಗೆ
ಸರಿಯಾಗಿಯೇ ಪ್ರತ್ಯುತ್ತರ ಕೊಟ್ಟರನ್ನಿ.

ಕಂ|| ಗಂಗಾಸುತಂಪೃಥಾಸುತ
ರಂಗೇಲೊಡೆತಪಕೆಪೋಪನವರ್ಗಗಳ ಕೆಯ್ಯೊ |
ಳ್ಳಾಂಗೇಯನಟಿದೊಡಹಿತರ
ನಾಂಗೇಲೆತ್ತಿಲೆವೆನನ್ನೆಗಂಬಿಲ್ವಿಡಿಯೆಂ || 22 || (ಪಂ.
ಭಾ., ದಶಮಾಶ್ವಾಸ).

“ಭೀಷ್ಮನು ಪಾಂಡವರನ್ನು ಗೆದ್ದರೆ ತಪ ಮಾಡಲು
ವನವಾಸಕ್ಕೆ ಹೋಗುವೆನು, ಭೀಷ್ಮನು ಅಳಿದೊಡೆ ಶತ್ರುಗಳ
ಮೇಲೇರಿ ಹೋಗುವೆ, ಅಲ್ಲಿಯ ತನಕ ಬಿಲ್ಲು ಹಿಡಿಯಲಾರೆ”
ಎಂದು ಪ್ರತಿಜ್ಞೆ ಮಾಡಿದ ಕರ್ಣ. (ತಳ್ಳಿಲು, ತಳ್ಳಿಲೆ =
ಮೇಲೇರಿ ಹೋಗು, ಯುದ್ಧ ಮಾಡು*). ಶಿಖಂಡಿಯ ಎದುರು
ಭೀಷ್ಮನು ಸೋತಾಕ್ಷಣ ಚೆಲ್ಲಾಪಿಲ್ಲಿಯಾಗಿ ಓಡುತ್ತಿರುವ
ಕೌರವಸೇನೆಯನ್ನು ಹಿಡಿತದಲ್ಲಿರಲು ಬಿಲ್ಲು ಹಿಡಿದ. ಅದೇ
ಭೀಷ್ಮನ ಬಳಿಹೋಗಿ ಯುದ್ಧಮಾದಲು ಅಪ್ಪಣೆ ಬೇಡಿದ.

ಮಹಾಪ್ರಭಾವೇ ವರದೇ ನಿಪಾತಿತೇ | ಲೋಕಶ್ರೇಷ್ಠೇ
ಶಾಂತನವೇ ಮಹೌಜಸಿ |
ಪರಾಜಿತೇಷು ಭರತೇಷು ದುರ್ಮನಾಃ | ಕರ್ಣೋ ಭೃಶಂ
ನೃಶ್ಯಸದಶ್ರು ವರ್ತಯನ್ || 8 || (ವ್ಯಾ. ಭಾ.,
ದ್ರೋಣಪರ್ವ, ದ್ರೋಣಾಭಿಷೇಕ ಪರ್ವ, ಕರ್ಣನಿಯಾಣ,
ಅಧ್ಯಾಯ 2).

ಆ ಮಹಾಪುರುಷ, ಲೋಕಶ್ರೇಷ್ಠ, ಮಹಾತೇಜಸ್ವಿ ಶಂತನು
ಪುತ್ರನು ಬೀಳಲು ಸೋತು ದುಃಖಿಸುತ್ತಿರುವ ಕೌರವರನ್ನು

ಕರ್ಣನು ಸ್ವತಃ ಜೋರಾಗಿ ಅಳುತ್ತಾ ಸಂತೈಸತೊಡಗಿದನು.
ಆನಂತರ, ವೀರ ಕರ್ಣನು ಸರ್ವಾಲಂಕಾರಭೂಷಿತನಾಗಿ,
ಸುಸಜ್ಜಿತ ರಥದಲ್ಲಿ ಕೂತು ಭೀಷ್ಮನಿದ್ದಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ಅವನ
ಸ್ಥಿತಿಯನ್ನು ಕಂಡು ಬಹುವಾಗಿ ಶೋಕಿಸಿ, ಅವನ ಅಪ್ಪಣೆ,
ಆಶೀರ್ವಾದಗಳನ್ನು ಪಡೆದು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ತೆರಳಿದನು.

ತಮದ್ಯಾಹಂ ಪಾಂಡವಂ ಯುದ್ಧಶೌಂಡಂ |
ಅಮೃಷ್ಯಮಾಣೋ ಭವತಾನುಶಿಷ್ಠಃ |
ಆಶೀವಿಷಂ ದೃಷ್ಟಿಹರಂ ಸುಘೋರಂ | ಇಯಾಂ ಪುರಸ್ಕೃತ್ಯ
ವಧಂ ಜಯಂ ವಾ || 23 || (ವ್ಯಾ. ಭಾ., ದ್ರೋಣಪರ್ವ,
ದ್ರೋಣಾಭಿಷೇಕ ಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ 3)

“ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ನಿಪುಣನಾದ ಆ ಪಾಂಡವನನ್ನು ಸಹಿಸಲಾಗದ
ನಾನು ಇಂದು ನಿನ್ನ ಅನುಜ್ಞೆಯನ್ನು ಪಡೆದು ಸರ್ಪದ
ವಿಷದಂತಿರುವ, ಘೋರ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೇ ಸಂಹರಿಸಬಲ್ಲ
ಅವನನ್ನು ಗರವಿಸಿ ವಧಿಸುತ್ತೇನೆ ಅಥವಾ ಜಯವನ್ನು
ಗಳಿಸುತ್ತೇನೆ” ಎಂದು ಕರ್ಣನಂದಾಗ, ಭೀಷ್ಮನೂ ಅವನು
ಕುಂತೀಪುತ್ರನೆಂದು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ.

ಕೌಂತೇಯಸ್ತಂ ನ ರಾಧೇಯೋ
ವಿದಿತೋ ನಾರದಾನ್ಮಮ |
ಕೃಷ್ಣದ್ವೈಪಾಯನಾಚ್ಚೈವ ಕೇಶವಾಶ್ಚ ನ ಸಂಶಯಃ || 9 ||
(ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಭೀಷ್ಮಪರ್ವ, ಭೀಷ್ಮಕರ್ಣಸಂವಾದ,
ಅಧ್ಯಾಯ 117).

ನೀನು ಕೌಂತೇಯ. ರಾಧೇಯನಲ್ಲವೆಂದು ನನಗೆ ನಾರದನಿಂದ
ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಕೃಷ್ಣದ್ವೈಪಾಯನ ಮತ್ತು ಕೇಶವನಿಗೂ ಇದು
ತಿಳಿದಿತ್ತು ಎನ್ನುವುದರಲ್ಲಿ ಸಂಶಯವಿಲ್ಲ. ಸಂಧಿಮಾಡಿಸಿಕೊ
ಎಂದೂ ಸೂಚಿಸಿದ. ಆದರೆ ಕರ್ಣನದು ದೃಢ ನಿಶ್ಚಯವಲ್ಲ?
ಆದರೆ ಅದೇ ಮಹತ್ಕಾಂಕ್ಷಿ ಕರ್ಣನು ಭೀಷ್ಮನ ಪತನದ
ನಂತರ ಸೇನಾಪತ್ಯಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ, ದ್ರೋಣನನ್ನು ಸೂಚಿಸಿದ.
“ಸುರಸಿಂಧೂದ್ಧವನಿಂಬಲಿಕ್ಕೆ ಪೆಟರಾಸೇನಾಧಿಪತ್ಯಕ್ಕೆ
ತಕ್ಕರೆ ಲೋಕೈಕ ಧನುರ್ಧರಂಕಳಶಜಂ” (ಪಂ. ಭಾ.,
ಏಕಾದಶಾಶ್ವಾಸ, 53) ಎಂದ ಕರ್ಣ.
“ಭೀಷ್ಮಾದನಂತರಂದ್ರೋಣಯೆಂಬುದಂಪಾರಾಶರ್ಯವಚನ
ಮನೆಕರ್ಣನ ನುಡಿಗೊಡಂಬಟ್ಟು” ದುರ್ಯೋಧನನು

ದ್ರೋಣನಿಗೆ ಪಟ್ಟ ಕಟ್ಟಿದನು (ಕಳಶಜಂ = ದ್ರೋಣ, ಪಾರಾಶರ್ಯ = ವ್ಯಾಸ).

ದ್ರೋಣನ ವಧೆಯ ನಂತರ ಸೇನಾಪತ್ಯ ಕರ್ಣನ ಪಾಲಿಗೆ ಬಂತು. ಭೀಷ್ಮ ದ್ರೋಣರ ಅನುಪಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ದುರ್ಯೋಧನನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಅಳುಕು ಪ್ರಾರಂಭವಾಗಲು ತೊಡಗಿ, ವಿಷಣ್ಣವದನನಾದ ಅವನನ್ನು ಕರ್ಣನು ಸಮಾಧಾನಗೊಳಿಸಿದನು. ಅವನಿಗೆ ಯಾವ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯಲ್ಲಿಯೂ ಬೆನ್ನೆಲುಬಾಗಿ ನಿಲ್ಲುವವನು ಕರ್ಣನೊಬ್ಬನೇ. ಶಕುನಿಯು ಹಿಂದಿನಿಂದ ಕುತಂತ್ರವನ್ನು ಬೋಧಿಸುವವನು, ದುಶ್ಯಾಸನನು ಒಬ್ಬ ಆಜ್ಞಾವರ್ತಿ ಆಳು, ಅಷ್ಟೇ. ದುರ್ಯೋಧನನ ಭೀತಿ ಭೀಷ್ಮ ದ್ರೋಣರನ್ನು ಸೋಲಿಸಿದ ಅರ್ಜುನನ ಪರಾಕ್ರಮದ ಬಗ್ಗೆ ಮಾತ್ರ, ಭೀಮನನ್ನು ಎದುರಿಸುವ ಗುಂಡಿಗೆ ಅವನಲ್ಲದೆ ಎಂದು ಕರ್ಣನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು. ಹೀಗಾಗಿ ಅವನಲ್ಲಿ ಧೈರ್ಯವನ್ನು ತುಂಬಲು ಅರ್ಜುನನ ಮತ್ತು ತನ್ನ ತುಲನೆ ಮಾಡಿದ, ತನ್ನ ಕ್ಷಮತೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದ. ತನ್ನೊಡನಿದ್ದ ವಿಜಯ ಎಂಬ ಬಿಲ್ಲು ವಿಶ್ವಕರ್ಮನು ಇಂದ್ರನಿಗಾಗಿಯೇ ರಚಿಸಿದ್ದು, ಅದನ್ನೀಗ ಪರಶುರಾಮನು ತನಗೆ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾನೆಂದೂ, ಅದರಿಂದಲೇ ಪರಶುರಾಮನು 21 ಬಾರಿ ಭೂಮಂಡಲವನ್ನೇ ಜಯಿಸಿದ್ದನೆಂದೂ, ಅದು ಅರ್ಜುನನ ಗಾಂಧೀವಕ್ಮಂತಲೂ ಶ್ರೇಷ್ಠವೆಂದು ಜ್ಞಾಪಿಸಿದನು. ತನ್ನಲ್ಲಿ ಅರ್ಜುನನಂತೆ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರಗಳಿದ್ದ ಅಕ್ಷಯತೂಣೀರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಪರಶುರಾಮನು ಕಲಿಸಿದ ಯುದ್ಧಕೌಶಲವಿದೆ. ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರಗಳಿದ್ದ ರಥವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಅಡ್ಡಿಯಿಲ್ಲ, ಕೊರತೆಯೊಂದೇ. ಕೃಷ್ಣನಂತಹ ಸಾರಥಿಯಿಲ್ಲ, ಅಶ್ವಹೃದಯ ಬಲ್ಲ ಶಲ್ಯನನ್ನು ಸಾರಥಿ ಮಾಡಿಸು, ಇವತ್ತು ಅರ್ಜುನನನ್ನು ವಧಿಸುತ್ತೇನೆ ಎಂದ ಕರ್ಣ. (ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ 22, 30 - 58). ಕರ್ಣನು ಸೇನಾಪತಿಯಾಗುತ್ತಲೇ ಭೀಷ್ಮನ ಆಶೀರ್ವಾದ ಪಡೆದು ಅರ್ಜುನನನ್ನು ಗೆಲ್ಲುವ ಉಪಾಯವನ್ನು ಹೇಳಬೇಕೆಂದು ಬೇಡಿದಾಗ, “ಶಲ್ಯನೇ ಸಾರಥಿಯಾಗಿರೆ ಮಾಡಿಕಾದುನೀಂ” ಎಂದು ಭೀಷ್ಮನು ಸಲಹೆ ನೀಡಿದ್ದ (ಪಂ. ಭಾ., ದ್ವಾದಶಾಶ್ವಾಸ 57).

ಶಲ್ಯನು ಮೊದಲು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೂ, ದುರ್ಯೋಧನನು ಗೋಗರೆದಾಗ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡ. ಆದರೆ ಹೇಗೆ ಅರ್ಜುನನು ಸಾರಥಿ ಕೃಷ್ಣನ ಸಲಹೆಯ ಮೇರೆಗೆ ಯುದ್ಧ

ಮಾಡುತ್ತಾನೆಯೋ, ಹಾಗೆಯೇ ತನ್ನ ಮತ್ತು ಕರ್ಣನ ಸಂಬಂಧವಿರಬೇಕು, ಅದು ತಪ್ಪಿದ ಕ್ಷಣ ತಾನು ರಥದಿಂದಿಳಿದು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಎಂಬ ಶರ್ತವನ್ನಿಟ್ಟ. ಈ ಶರ್ತ ಗದಗು ಭಾರತ ಮತ್ತು ಪಂಪ ಭಾರತದಲ್ಲಿದೆ, ಸಂಸ್ಕೃತ ಭಾರತದಲ್ಲಿಲ್ಲ.

ಕರ್ಣಾರ್ಜುನರ ಭೀಕರ ಯುದ್ಧದಲ್ಲಿ ಅರ್ಜುನನ ಶಕ್ತಿಯುತ ಬಾಣದಿಂದಾಗಿ ಕರ್ಣನ ರಥ ಒಂದು ಯೋಜನದಷ್ಟು (8 ಮೈಲುಗಳು) ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಸರಿಯಿತು. ರೋಷದಿಂದ ಮರಳಿಬಂದ ಕರ್ಣನು ತನ್ನ ಬಾಣದಿಂದ ಅರ್ಜುನನ ರಥವನ್ನು ಒಂದು ಬಿಲ್ಲಿನ ಅಂತರದಷ್ಟು ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿದನು. ಇದನ್ನು ಕಂಡ ಕೃಷ್ಣನು ಕರ್ಣನ ಶೌರ್ಯವನ್ನು ಬಹುವಾಗಿ ಪ್ರಶಂಸಿಸಿದನು. ಇದು ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಸರಿದೋರಲಿಲ್ಲ. ತನ್ನ ಸಾರಥಿಯಾಗಿ ಶತ್ರುವನ್ನು ಹೊಗಳುವುದೇ?

ಹೇಳು ಹೇಳೆನ್ನಾಣೆ ಚಿತ್ತದೊ

ಳಾಳುವುದ ಮರೆಮಾಡದಿರು ಗೋ

ಪಾಲ ಧರ್ಮಜನಾಣೆ ನಿನಗೆನೆ ಪಾರ್ಥ ದುಗುಡದಲಿ |

ಕಾಲಗುಣವೆಂದರಿವೆ ಮೇಣ್ ತ

ನ್ನಾಳುತನ ಪುಸಿಯಾಯ್ತು ರಿಪುಭಟ

ನಾಳುತನ ದಿಟವಾಯ್ತು ಕೌತುಕವೆಂದನಾ ಪಾರ್ಥ || 20 ||

(ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 23)

"ನನ್ನಾಣೆ, ನಿನ್ನ ಮನದಲ್ಲೇನಿದೆ ಹೇಳು, ಕೃಷ್ಣ, ಧರ್ಮಜನಾಣೆ ನಿನಗೆ, ಮರೆಮಾಡಬೇಡ. ನನ್ನ ಶೌರ್ಯ ಸುಳ್ಳಾಯಿತು, ಶತ್ರುವಿನ ಶೌರ್ಯ ದಿಟವಾಯ್ತು, ಇದು ಕಾಲಗುಣ, ಆಶ್ಚರ್ಯ" ಎಂದನು ಅರ್ಜುನ ದುಃಖದಿಂದ.

ಆಳುತನದಲಿ ವೀರ ಕರ್ಣನ

ಹೋಲುವರ ನಾ ಕಾಣೆನೈ ಸುರ

ಪಾಲಕರು ತಾವನಬಹುದೇ ಕರ್ಣನುರವಣೆಯ |

ಹೇಳು ಯೋಜನವರೆಗೆ ತೊಲಗಿಸಿ

ಜಾಳಿಸಿದೆ ನೀ ನುಡಿದೆ ನಿಜ ಬಿ

ಲ್ಲಾಳುತನವನು ನಿನ್ನ ಮನದಲಿ ತಿಳಿದುನೋಡೆಂದ || 22 ||

(ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 23).

"ಶೌರ್ಯದಲ್ಲಿ ಕರ್ಣನ ಸಮಾನರನ್ನು ನಾನರಿಯೆ. ದೇವತೆಗಳು ಕೂಡ ಕರ್ಣನ ಪರಾಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಸರಿತೂಗುವರೇ? ಯೋಜನದಷ್ಟು

(ಅವನ ರಥವನ್ನು) ಹಿಂದೂಡಿದಿ. ಅದು ಸತ್ಯ. ಆದರೆ ನಿಜವಾದ ಬಿಲ್ಲುವಿದ್ಯಾ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವನ್ನು ನೀನೇ ನಿನ್ನ ಮನದಲ್ಲಿ ವಿಮರ್ಶಿಸು" ಎಂದ ಕೃಷ್ಣ.

ಬಸುರೊಳಗೆ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡಕೋಟಿಯ
ಮುಸುಕಿಕೊಂಡಿಹ ನಾ ಸಹಿತ ಮೇ
ಲೆನವ ಸಿಂಧದ ಹನುಮಸಹಿತೀ ದಿವ್ಯಹಯಸಹಿತೆ |
ಎಸುಗೆಯಲಿ ತೊಲಗಿಸುವ ಕರ್ಣನ
ಅಸಮ ಸಾಹಸ ಪಿರಿದೊ ಹುಲುರಥ
ದನುಗೆ ನಿನ್ನಗ್ಗಳಿಕೆ ಪಿರಿದೋ ಪಾರ್ಥ ಹೇಳೆಂದ || 23 ||
(ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 23)

"ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ರಹ್ಮಾಂಡವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು, ಧ್ವಜದ ಮೇಲಿರುವ ಹನುಮಂತನನ್ನು, ಈ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಹೊಂದಿದ ರಥವನ್ನು ಹಿಂದೂಡಿದ ಕರ್ಣನ ಪರಾಕ್ರಮ ಹಿಂದೋ, ಆ ತುಚ್ಛ ರಥ ಹಿಂದೆ ತಳ್ಳಿದ ನಿನ್ನ ಪರಾಕ್ರಮ? ಅರ್ಜುನ ಹೇಳು" ಎಂದ ಕೃಷ್ಣ. (ಸಿಂಧ = ೦ ಇಂಟಿಜ ರಜಿ ಛಚಿಟಿಟಿಜಡಿ, ಜಿಟಿಚಿಂ, ಸಿಂಧ, ಧ್ವಜ).

ಎನ್ನಲು ತಲೆಕೆಳಗಾಗಿ ಫಲುಗುಣ
ಧನುವ ಕೊಂಡನು ದನುಜವೈರಿಗೆ
ಮನದ ಗರ್ವವನುಸರಲರಿಯದೆ ಬಾಗಿದನು ಶಿರವ || 24ನೆ
ನುಡಿಯ ಪೂರ್ವಾರ್ಧ || (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ,
ಸಂಧಿ 23)

ಆ ಮಾತಿಗೆ, ತನ್ನ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ಕೃಷ್ಣನಿಗೆ ತೋರಿಸಲಾಗದೆ ಅರ್ಜುನನು ತಲೆ ತಗ್ಗಿಸಿ, ಧನುವನ್ನು ಪುನಃ ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು. ಕೊನೆಯ ದಿನ ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಹೊರಟಾಗ ಅನೇಕ ಅಪಶಕುನಗಳುಂಟಾದಾಗಲೇ ಕರ್ಣನಿಗೆ ತನ್ನ ಅಂತ್ಯ ಸನ್ನಿಹಿತವಾಯಿತೆಂಬ ಅರಿವಾಗಿರಬೇಕು. ಆ ದಿನದ ಯುದ್ಧದ ಮೊದಲು ಸೂರ್ಯೋದಯದ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ತುಪ್ಪದಲ್ಲಿ ಮೋರೆಯನ್ನು ನೋಡಿ, ಗೋಪೂಜೆ ಮಾಡಿ, ತನ್ನ ತೇರು, ಬಿಲ್ಲು, ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಎಲ್ಲವನ್ನು ದಾನಮಾಡಿದನು. ಆನಂತರ ಆ ವೀರಾಧಿವೀರನು ಹೊರಟ ರೀತಿಯನ್ನು ನೋಡಿ.

ವಾ|| ಮಂಗಳಚಳಿಗಳಿಂಮಿಂದುಮೆಯ್ಯನಾಱಿಸಿ
ದುಕೂಲಾಂಬರಮನುಟ್ಟುಪೊಸವಾವುಗೆಯಂಮೆಟ್ಟಿ ಕನಕಕಳಸ
ನ್ಯಾಪ ಸೂತ್ರನಾಚಮಿಸಿಕನಕಕಮಳಂಗಳಿಂ
ಕಮಳಾಕರಬಾಂಧವಂಗಳ್ಯಮೆತ್ತಿ
ಪಾಲ್ಗಡಲತೆರೆಯನೊರೆಯದೊರೆಯ
ದುಕೂಲಾಂಬರದೊಳಿಂಬಾಗಿಚಲ್ಲಣಮನುಟ್ಟುಪುಡಿಗತ್ತುರಿಯಂ
ತಲೆಯೊಳ್ಳಿವೆಪೊಯ್ಯು ಪಸಿಯನೇತ್ರದಸಿಯು
ಪಾಳೆಯೊಳ್ತಲೆನವಿರಂಪಚ್ಚುಗಂಟಕ್ಕಿ
ಮಣಿಮಯಮಕುಟಮಂಕವಿದುತೋರ
ನೆಲ್ಲಿಯಕಾಯಿಂಪಿರಿಯವಪ್ಪ ಮುತ್ತಿನ ಬ್ರಹ್ಮಸೂತ್ರಮನೆಟಿಲಿಕ್ಕಿ
ಪಸದನಮನೆನಗಿಂದಿನಿತೆಂಬಂತೆ ನೆಲೆಯೆ ಕೆಯ್ಯಿಯು
ಬಂದು ಮದ್ರರಾಜಂಗಳೊಡವಟ್ಟು
ಸನ್ನಂಗಳನೆಲ್ಲಮನಾತಂಗೆ ನೆಯೆ ತುಡಿಸಿದಂ - (ಪಂ. ಭಾ.,
ದ್ವಾದಶಾಶ್ವಾಸ).

ಮಂಗಳತೀರ್ಥಗಳಲ್ಲಿ ಸ್ನಾನಮಾಡಿ, ಶರೀರವನ್ನು ಒರಸಿ, ರೇಷ್ಮೆ ಬಟ್ಟೆಯನ್ನುಟ್ಟು, ಹೊಸಪಾದುಕೆಗಳನ್ನು ಮೆಟ್ಟಿದನು. ಚಿನ್ನದ ಉತ್ತರೀಯವನ್ನೂ, ಸೊಂಟದಪಟ್ಟಿಯನ್ನೂ ಧರಿಸಿದನು. ಆಚಮನಮಾಡಿ ಚಿನ್ನದ ಕಮಲಗಳಿಂದ ಸೂರ್ಯನಿಗೆ ಅರ್ಘ್ಯವನ್ನೆತ್ತಿ ರೇಷ್ಮೆ ಬಟ್ಟೆಯ ಕಚ್ಚೆಯನ್ನುಟ್ಟನು. ಕಸ್ತೂರಿಯ ಹುಡಿ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಚೆಲ್ಲಿಕೊಂಡು ಹಸಿರು ಬಣ್ಣದ ನವುರಾದ ಪಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಲೆಗೂದಲನ್ನು ಭಾಗಮಾಡಿ ಗಂಟಿಕ್ಕಿಕೊಂಡನು. ರತ್ನಕಿರೀಟವನ್ನು ಧರಿಸಿಕೊಂಡನು. ದಪ್ಪವಾದ ಮುತ್ತಿನ ಜನಿವಾರವನ್ನು ತೊಟ್ಟು ಈ ಅಲಂಕಾರ ಈ ದಿನಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರ ಎನ್ನುವ ಹಾಗೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಅಲಂಕಾರ ಮಾಡಿಕೊಂಡನು. ಶಲ್ಯನಿಗೆ ವಂದಿಸಿ ಕವಚಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಆತನಿಗೆ ಪೂರ್ಣವಾಗಿ ತೊಡಿಸಿದನು.

ಕಂ|| ತಿದಿಯುಗಿದುಕೊಟ್ಟೆನೊಡವು
ಟ್ಟಿದಕವಚಮನಮರಪತಿಗೆಮುನ್ನಿನ್ನೆನಗೊ |
ಪ್ಪದುಮಲೆಯನಾಸೆವಡಲೆಂ.
ದದಟನಣಂತುಡನೆಕವಚಮಂರಾರ್ಥೇಯಂ || 109 || (ಪಂ.
ಭಾ., ದ್ವಾದಶಾಶ್ವಾಸ)

“ಜೊತೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಕವಚವನ್ನು ಇಂದ್ರನಿಗೆ ಸುಲಿದು ಕೊಟ್ಟೆನು. ಇನ್ನು ನನ್ನ ದೇಹವು ಕವಚಗಳನ್ನು

ಅಪೇಕ್ಷಿಸುವುದಿಲ್ಲ” ಎಂದು ಪರಾಕ್ರಮಶಾಲಿಯಾದ ಕರ್ಣನು ಕವಚವನ್ನು ತೊಡಲಿಲ್ಲ.

ಕರ್ಣಾರ್ಜುನರ ಭೀಕರ ಯುದ್ಧವನ್ನು ದೇವದೇವತೆಗಳೂ ಸ್ವರ್ಗದಿಂದ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದರಂತೆ. ಹನುಮಂತನೂ ಮೆಚ್ಚುವಂತೆ ಯುದ್ಧಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಕರ್ಣ.

ವೂತು ಮರುರೇ ಕರ್ಣ ವಿಶಿಖ
ವ್ರಾತವೊಂದಿನಿತಿಲ್ಲ ಲಂಕೆಯೆ
ಘಾತಕರ ಚಾಪಳವ ಕಂಡೆನು ಚಾಪತಂತ್ರದಲಿ |
ಈತನತಿಶಯಬಾಣರಚನಾ
ಜಾತಿಯಿದು ಭೀಷ್ಮಾದಿಸುಭಟ
ವ್ರಾತಕೆಲ್ಲಿಯದೆಂದು ತಲೆದೂಗಿದನು ಹನುಮಂತ || 56 ||
(ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 24)

“ಭಲೇ ಕರ್ಣ, ಇವನ ಬಾಣಗಳಿಗೆ ಆಯಾಸವಿಂತಿಷ್ಟೂ (ವಿಶಿಖ = ಬಾಣ, ವ್ರಾತ = ಆಯಾಸವಿದ್ದವ, ಆಲಸ್ಯವಿದ್ದವ¹⁰) ಇಲ್ಲ. ಲಂಕಾ ಯುದ್ಧದ ವೀರರ ಬಿಲ್ಲುದೈಯನ್ನು ನಾನು ನೋಡಿದ್ದೇನೆ. ಇವನ ಯುದ್ಧಚಾತುರ್ಯ ಭೀಷ್ಮಾದಿ ವೀರರ ಗುಂಪಿನವರಿಗೆಲ್ಲೆಂದ? (ಇಲ್ಲಿ ‘ವ್ರಾತ’ = ಗುಂಪು¹⁰)” ಎಂದು ಹನುಮಂತನು ಹೊಗಳಿದನು. ಒಮ್ಮೆ ಕರ್ಣನು ಬಾಣಗಳಿಂದ ಕೃಷ್ಣನನ್ನು ಅತಿಯಾಗಿ ನೋಯಿಸಲು, ಅವನು ಕೆರಳಿ ಚಕ್ರವನ್ನೆತ್ತಿದಾಗ “ಕಸೆಯಂಬಿಟ್ಟಿರದಭಿಮಂತ್ರಿಸಿಚಕ್ರಮನಸುರವೈರಿ ಯಿಡುವಾಗ” ಅರ್ಜುನನು ಅವನನ್ನು ತಡೆದನು (ಪಂ. ಭಾ., ದ್ವಾದಶಾಶ್ವಾಸ, 211). ಕರ್ಣನ ಪರಾಕ್ರಮ ಅಷ್ಟು! ಬಹಳ ಕಾಲದಿಂದ ಸದಾ ಪೂಜಿಸಿ ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿದ್ದ, ಸರ್ಪದ ಮುಖವುಳ್ಳ, ಮಹಾಜ್ವಾಲೆಯುಳ್ಳ, ಮಹಾವಿಷಭರಿತವಾದ ಅಶ್ವಸೇನನ ಶರವನ್ನು ಅರ್ಜುನನ ಶಿರವನ್ನು ಕತ್ತರಿಸಲು ಎತ್ತಿಕೊಂಡನು ಮತ್ತು ಗುರಿಯಿಟ್ಟನು.

ತಮಬ್ರವೀನ್ಮದ್ರರಾಜೋ ಮಹಾತ್ಮಾ | ವೈಕರ್ತನಂ
ಪ್ರೇಕ್ಷ್ಯ ಹಿ ಸಂಹಿತೇಷುಂ |
ನ ಕರ್ಣ ಗ್ರೀವಾಮಿಷುರೇಷ ಪ್ರಾಪ್ಸ್ಯತೇ | ಸಂಲಕ್ಷ್ಯ
ಸಂಧತ್ಸ್ಯ ಶರಂ ಶಿರೋಘ್ನಂ || 7 || (ವ್ಯಾ. ಭಾ.,
ಕರ್ಣಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ 66).

ವೈಕರ್ತನನು ಇಟ್ಟ ಬಾಣದ ಗುರಿಯನ್ನು ನೋಡಿ ಮಹಾತ್ಮ ಮದ್ರರಾಜನು “ಕರ್ಣ! ಈ ಬಾಣವು ಅವನ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ತಾಗುವುದಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಗುರಿಯಿಟ್ಟು ಶಿರವು ಕತ್ತರಿಸುವಂತೆ ಪುನಃ ಗುರಿಯಿಡು!”

ಅಥಾಬ್ರವೀತ್ಯೋಧನಂರಕ್ತನೇತ್ರಃ | ಕರ್ಣಃ ಶಲ್ಯಂ
ಸಂಧಿತೇಷುಂ ಪ್ರಸಹ್ಯ |
ನ ಸಂಧತ್ತೇ ದ್ವಿಃ ಶರಂ ಶಲ್ಯ ಕರ್ಷೋ | ನ ಮಾದೃಶಾಃ
ಶಾರ್ಯಯುಕ್ತಾ ಭವಂತಿ || 8 || (ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣಪರ್ವ,
ಅಧ್ಯಾಯ 66).

ಕೂಡಲೇ ಕ್ರೋಧದಿಂದ ಕಣ್ಣುಗಳು ಕೆಂಪಾದ ಕರ್ಣನು ಬಾಣವನ್ನು ಹೂಡಿಕೊಂಡೇ ಅಪಹಾಸ್ಯ ಮಾಡುತ್ತಾ ಶಲ್ಯನಿಗೆ ಹೇಳಿದನು: “ಶಲ್ಯ! ಕರ್ಣನು ಎಂದೂ ಶರವನ್ನು ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಗುರಿಯಿಡುವುದಿಲ್ಲ! ನನ್ನಂಥವನು ಸುಳ್ಳನಾಗುವುದಿಲ್ಲ!” ಅವರೊಳಗಿನ ಒಪ್ಪಂದ ಮುರಿದೊಡನೆ ಶಲ್ಯನು ವಾಘೆಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಿಸಿದನು, ರಥದಿಂದ ಧುಮ್ನಿಕ್ಕೆ ಯುದ್ಧಭೂಮಿಯಿಂದ ಹೊರಟು ಹೋದನು. ಹೀಗೆ ಭೀಕರ ಯುದ್ಧ ನಡೆಯುತ್ತಿರುವಾಗ ಕರ್ಣನು ಅರ್ಜುನನನ್ನು ವಧಿಸಬೇಕು ಎಂದು ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಎಣಿಸಿದ್ದಿರಬೇಕು, ಹಳೆಯ ಶಾಪಗಳು ಕಾರ್ಯತತ್ಪರವಾಗಿಯೇ ಬಿಟ್ಟವು. ಭೂಮಿಯು ಕರ್ಣನ ರಥದ ಚಕ್ರವನ್ನು ನುಂಗಿದಳು, ಪರಶುರಾಮನು ಕೊಟ್ಟ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರಗಳ ಪ್ರಯೋಗ ಮರೆತುಹೋಯಿತು. ಚಕ್ರವನ್ನೆತ್ತಲು ಬಿಲ್ಲನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟು ರಥದಿಂದಿಳಿದ.

ಯಾವಚ್ಚಕ್ರಮಿದಂ ಭೂಮೇರುದ್ಧರಾಮಿ ಧನಂಜಯ |
ನ ಮಾಂ ರಥಸ್ಥೋ ಭೂಮಿಷ್ಠಮಸಜ್ಜಂ ಹಂತುಮರ್ಹಸಿ |
ನ ವಾಸುದೇವಾತ್ತ್ವತ್ನೋ ವಾ ಪಾಂಡವೇಯ ಬಿಭೇಮ್ಯಹಂ
|| 64 || (ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ 66).

“ಧನಂಜಯ! ಈ ಚಕ್ರವನ್ನು ಭೂಮಿಯಿಂದ ಮೇಲೆತ್ತುತ್ತೇನೆ. ರಥದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದ, ನೆಲದಮೇಲೆ ನಿಂತಿರುವ ಮತ್ತು ಯುದ್ಧಕ್ಕೆ ಸಜ್ಜಾಗಿರದ ನನ್ನನ್ನು ಹೊಡೆಯಕೂಡದು! ನಾನು ಇದನ್ನು ಭಯದಿಂದ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೇನೆಂದು ಕೃಷ್ಣ ಅಥವಾ ಪಾಂಡವನಾದ ನೀನು ತಿಳಿಯಬಾರದು!”

ತ್ವಂ ಹಿ ಕ್ಷತ್ರಿಯದಾಯಾದೋ ಮಹಾಕುಲವಿವರ್ಧನಃ |
ಸ್ಮೃತ್ವಾ ಧರ್ಮೋಪದೇಶಂ ತ್ವಂ ಮುಹೂರ್ತಂ ಕ್ಷಮ
ವಾಂಡವ || 65 || (ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣಪರ್ವ, ಅಧ್ಯಾಯ
66).

“ನೀನಾದರೋ ಕ್ಷತ್ರಿಯರಿಗೆ ಮಾದರಿಯಾಗಿರುವೆ!
ಮಹಾಕುಲದ (ಕೀರ್ತಿಯನ್ನು) ಹೆಚ್ಚಿಸುವನಾಗಿರುವೆ!
ಧನಂಜಯ! ಧರ್ಮೋಪದೇಶವನ್ನು ಸ್ಮರಿಸಿಕೊಂಡು ನೀನು
ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ಮರಿಸಿಕೋ!” (ವಿವರ್ಧನ = ಹೆಚ್ಚಿಸುವವನು,
ಪಸರಿಸುವವನು¹⁰).

ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಅವನ ಮಾತು ಸರಿದೋರಿತು. ಆಗಲೇ
ಅವನಿಗೆ ಕರ್ಣನನ್ನು ನೋಡಿದಾಗ ಅವನಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಪ್ರೀತಿ,
ವಾತ್ಸಲ್ಯ ಉಂಟಾದವು. ಅವನು ಸೂತ ಪುತ್ರನಲ್ಲ,
ಕ್ಷತ್ರಿಯನೇ ಇರಬೇಕಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ತನ್ನ ಹತ್ತಿರದ ಬಂಧುವೇ
ಇರಬೇಕು ಎಂಬ ಭಾವನೆ ಉಂಟಾಯಿತು.
ಗಾಂಧೀವವನ್ನೆತ್ತಲಾರದೆ ಹೋದ, ಕೃಷ್ಣನ ಬಳಿ ತನ್ನ
ಮನಸ್ಸನ್ನು ತೋಡಿಕೊಂಡು, ಕರ್ಣನಾರೆಂದು ಕೇಳಿದ,
ಹೇಳೆಂದು ಬೇಡಿಕೊಂಡ, ಗೋಗರೆದ. ಕೃಷ್ಣನು ಗುಟ್ಟು
ಬಿಡಬೇಕಲ್ಲ? ಬದಲಾಗಿ ಕ್ರೋಧ, ಪ್ರತೀಕಾರಗಳ ಬೀಜ
ಬಿತ್ತಿದ, ದ್ರೌಪದಿಯನ್ನು ಅವಮಾನಿಸಿದವನು,
ಅಭಿಮನ್ಯುವನ್ನು ಕೊಂದವನು ಎಂದು ಅರ್ಜುನನ ಸಿಟ್ಟನ್ನು
ಹೆಚ್ಚಿಸಿದ (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 26). ಇವನ್ನು
ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಅರ್ಜುನನು ತಡಮಾಡಲಿಲ್ಲ. ಕರ್ಣನ ವಧೆಯನ್ನು
ತ್ವರೆಗೊಳಿಸಲು ಕೂಡಲೇ ಮಹೇಂದ್ರನ ವಜ್ರ, ಅಗ್ನಿದಂಡ ಮತ್ತು
ಸೂರ್ಯನ ಶ್ರೇಷ್ಠ ಕಿರಣಗಳಿಗೆ ಸಮನಾದ ಅಂಜಲೀಕವನ್ನು
ಕೈಗೆತ್ತಿಕೊಂಡು ನಿರಾಯುಧನಾಗಿದ್ದ. ರಥದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದಿದ್ದ
ಕರ್ಣನ ಶಿರವನ್ನು ಛೇದಿಸಿದನು. ಹೀಗಿದ್ದರೂ ಕರ್ಣನ
ಪ್ರಾಣಹೋಗಲಿಲ್ಲ.

ಹರಣ ತೋಲಗದ ಮರ್ಮವನು ಮುರ
ಹರನು ಕಂಡನು ರಥದ ವಾಘೆಯ

ನಿರಿಸಿ ಕರ್ಣನ ಹೊರಗೆ ಬಂದನು ವಿಪ್ರವೇಷದಲಿ || 14ನೆ
ನುಡಿಯ ಎರಡನೆ ಭಾಗ || (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ,
ಸಂಧಿ 27)

ಪ್ರಾಣಹೋಗದ ಮರ್ಮವನ್ನು ಮನದಲ್ಲಿ ತಿಳಿದುಕೊಂಡು
(ಎದೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಮೃತ ಕಲಶ), ರಥದ ವಾಘೆಗಳನ್ನು ಕೆಳಗಿರಿಸಿ,
ಬ್ರಾಹ್ಮಣನ ವೇಷದಲ್ಲಿ ಕರ್ಣನ ಬಳಿಗೆ ಕೃಷ್ಣನು ಬಂದನು.

ತ್ಯಾಗಿ ಜಗದೊಳಗೆಂಬ ಕೀರ್ತಿಯ
ಲೋಗರಿಂದವೆ ಕೇಳು ಬಂದನು
ಮೇಗಳತಿಶಯ ಪದವನೊಲುವಡೆ ಮನದ ಬಯಕೆಗಳ |
ನೀಗಳೀವುದು ನಿಮ್ಮ ಭೀಷ್ಣ
ಶ್ರೀಗೆ ಮಂಗಳವೆಂದು ಹರಸಿದ
ಡಾಗಲರಿದಾ ಕರ್ಣ ನಸುನಗುತಿದ ಮನದೊಳಗೆ || 15 ||
(ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 27)

"ನೀವು ದೊಡ್ಡ ದಾನಿಯೆಂದು ಕೇಳಿದ್ದೇನೆ. ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ
ಕೀರ್ತಿಗಳಿಸಬೇಕೆಂದಿದ್ದರೆ ನಾನು ಬೇಡಿದ್ದನ್ನು ಕೊಡಿ, ನಿಮ್ಮ
ಮನಸ್ಸಿನ ಅಭೀಷ್ಣ ನೆರವೇರಲಿ" ಎಂದು ಹರಸಿದಾಗ ಕರ್ಣನು
ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲೇ ನಗುತ್ತಿದ್ದನು (ಅವನಿಗೆ ಈ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನು
ಯಾರೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು).

ತ್ಯಾಗಿ ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲಿ
ದ್ವಾಗ ಬೇಡಿದನೀಯಬೇಹುದು
ಈಗಲೇನುಂಟೆನುತ ಕಂಬನಿದುಂಬಿ ಮರುಗುತಿರೆ |
ತೂಗುವೀ ಕುಂಡಲವನೀವುದು
ಬೇಗೆ ಧಾರೆಯೆನೆರೆದು ಕೊಡಿಯೆನ
ಲಾಗಳುದಕವನರಸಿ ಕಾಣದೆ ನೋಡಿದನು ಕೆಲನ || 16 ||
(ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 27)

"ತ್ಯಾಗಿಯು ಸಿಂಹಾಸನದ ಮೇಲಿದ್ದಾಗ ಬೇಡಿದ್ದನ್ನು
ಕೊಡಬಹುದು, ಈಗೇನುಂಟು?" ಎಂದು ಕರ್ಣನು
ದುಃಖಿಸಿದಾಗ, "ಈ ಕುಂಡಲಗಳನ್ನು ಬೇಗನೆ ಧಾರೆಯೆರೆದು
ಕೊಡಿ" ಎಂದು ವಿಪ್ರನೆಂದನು. ಧಾರೆಯೆರೆಯಲು ನೀರನ್ನು
ಕಾಣದೆ ಕರ್ಣನು ಆಚೀಚೆ ನೋಡಿದನು.

ಉದಕವನು ಹೊರಗರಸುತಿರಲಾ
ಪದುಮನಾಭನು ನಗುತ ನಿನ್ನಯ
ಹೃದಯದೊಳಗಿದಮಲಗಂಗಾಜಲವ ತೆಗೆದೆನೆಗೆ |
ಹದುಳದಿಂದೆರೆ ಧಾರೆಯನು ಸಂ

ಪದದ ಮುಕುತಿಯ ಪದವನೊಲುವಡೆ

ಇದು ಶುಭೋದಯವೆಂದು ಮಾಯಾವಿಪ್ರನರುಹಿದನು ||

17 || (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 27)

ಕರ್ಣನು ನೀರನ್ನು ಹೊರಗೆ ಹುಡುಕುತ್ತಿರುವಾಗ ಮಾಯಾವಿ ಬ್ರಾಹ್ಮಣನಾದ ಕೃಷ್ಣನು "ಇನ್ನೂ ಹೆಚ್ಚಿನ ಪುಣ್ಯ ಬೇಕಿದ್ದರೆ ನಿನ್ನೆದೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅಮೃತದಿಂದ ಧಾರೆಯೆರೆದು ಕೊಡು" ಎಂದನು. (ಹದುಳ = ಪದುಲ, ಸುಖ, ಕ್ಷೇಮ, ಒಳಿತು, ಚೆನ್ನಾಗಿ).

ಸರಳ ತೆಗೆದನು ಸರಸಿಜಪ್ರಿಯ

ವರಸುತನು ತನ್ನರವ ಬಗಿದನು

ಘರಿಯುಘರಿಯು ಘರಿಯೆನಲು ತೆಗೆದನು ನಿರ್ಮಲೋದಕವ |

ಪರಮ ಸಂತೋಷದಲಿ ಧಾರೆಯ

ನೆರೆದು ಕುಂಡಲವೀಯೆ ಮಿಗೆ ಪು

ಷ್ಕರದ ಜನ ಜಯವೆನಲು ಮುರರಿಪುವೊಲಿದು ಕೈಕೊಂಡ ||

18 || (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 27)

ಸೂರ್ಯನ ಸುಪುತ್ರನು ಬಾಣದಿಂದ ಎದೆಯನ್ನು ಸೀಳಿ, ಅಮೃತವನ್ನು ಘರಿಯು ಘರಿಯೆಂದು ತೆಗೆದು ಸಂತೋಷದಿಂದ ಕುಂಡಲಗಳನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆದು ಕೊಟ್ಟಾಗ ದೇವತೆಗಳು ಜಯಕಾರ ಮಾಡಿದರು ಮತ್ತು ಕೃಷ್ಣನು ಅವನ್ನು ಸ್ವೀಕರಿಸಿದನು.

ಪರಮ ಕರುಣಾಸಿಂಧು ಕರ್ಣಂ

ಗಿರದೆ ನಿಜಮೂರ್ತಿಯನು ತೋರಿದ

ನುರುತರ ಪ್ರೇಮದಲಿ ಮುಕುತಿಯ ಪದಕೆ ನೇಮಿಸಿದ ||

19ನೆ ನುಡಿಯ ಮೊದಲ ಭಾಗ || (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ

ಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 27)

ಕೃಪಾಳು ಕೃಷ್ಣನು ಕರ್ಣನೆದುರು ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷನಾಗಿ ಪ್ರೀತಿಯಿಂದ ಮೋಕ್ಷವನ್ನು ಕರುಣಿಸಿದನು. ಈ ಘಟನೆ ಮೂಲ ಭಾರತ ವ್ಯಾಸ ಭಾರತದಲ್ಲೂ, ಪಂಪ ಭಾರತದಲ್ಲೂ ಇಲ್ಲ. ಕವಚವನ್ನೂ, ಕುಂಡಲಗಳನ್ನೂ ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಇಂದ್ರನು ಬೇಡಿ, ಕೊಂಡು ಹೋಗಿದ್ದಾನೆ ಎಂದು ವ್ಯಾಸನೂ, ಪಂಪನೂ ಮತ್ತು ಕುಮಾರ ವ್ಯಾಸನೂ ಸಹ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ.

ಕೃಷ್ಣನು ರಥದಲ್ಲಿ ಪುನಃ ಬಂದು ಕೂರುತ್ತಲೇ ಅರ್ಜುನನು ನಿರಾಯುಧನಾಗಿದ್ದ, ರಥದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದಿದ್ದ ಕರ್ಣನ ವಧೆ

ಮಾಡಿದನು. ಕರ್ಣನು ತನ್ನ ದುರಂತಮಯ ಜೀವನದಿಂದ ಮುಕ್ತನಾದನು.

ಅರಸ ಕೆಳಗೆ ಕರ್ಣನೊಡಲಲಿ

ಪರಮ ತೇಜಪುಂಜವೊದೆದು

ಪ್ಪರಿಸಿ ಹಾಯ್ದು ಹೊಳೆದುದಿನಮಂಡಲದ ಮಧ್ಯದಲಿ |

ಅರರೆ ಭಾಪುರೆ ಕರ್ಣ ಮರು ಭಾ

ಪುರೆ ಭಟ್ಟಾಗ್ರಣಿ ನಿನ್ನ ಸರಿದೊರೆ

ಯೆರಡು ಯುಗದಲಿ ಕಾಣೆನೆಂದಳಲಿದನು ಹನುಮ || 21 ||

(ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣ ಪರ್ವ, ಸಂಧಿ 27)

ಆಗ ಕರ್ಣನ ದೇಹದಿಂದ ತೇಜಸ್ಸೊಂದು ಮೇಲೇರಿ ಸೂರ್ಯಮಂಡಲವನ್ನು ಸೇರಿತು. ಅದರೊಂದಿಗೆಯೇ ಸಂಜೆಯಾಗಿ ಸೂರ್ಯನು ಮುಳುಗಿದನು, ಆ ಸೂರ್ಯನೊಡನೆ ದುರ್ಯೋಧನನ ಗೆಲ್ಲುವ ಆಸೆಯೂ ಮುಳುಗಿತು. "ಭಲೇ ಭಲೇ ಕರ್ಣ, ನಿನ್ನಂತಹ ವೀರನನ್ನು ಎರಡು ಯುಗಗಳಲ್ಲೂ ಕಾಣೆ" ಎಂದು ಹನುಮಂತನು (ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಕರ್ಣನ ಪರಾಕ್ರಮವನ್ನು ಹೊಗಳುತ್ತಾ ಅವನ ಮೃತ್ಯುವಿಗೆ) ಶೋಕಿಸಿದನು.

ಅರ್ಜುನನೊಡನೆ ತುಲನೆ ಮಾಡಿ ನೋಡಿದರೆ ಕರ್ಣನೊಡನೆ ಏನಿತ್ತು. ದುರ್ದೈವ, ಹೀನ ಕುಲದಲ್ಲಿ ಸಂದು ಬಂದವನೆಂಬ ಅವಮಾನ, ತಾಯಿಗೆ ಕೊಟ್ಟ ವಚನಬದ್ಧತೆ ಮತ್ತು ಶಾಪಗಳನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ? ದೈವ ಸಹಾಯ, ಆಶೀರ್ವಾದಗಳ ಹೊಳೆಯೇ ಇತ್ತು ಅರ್ಜುನನ ಹತ್ತಿರ. ಅಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲ, ದಿವ್ಯಾಶ್ವಗಳನ್ನು ಕಟ್ಟಿದ ರಥ, ಹನುಮಂತನಿದ್ದ ಧ್ವಜ, ಬತ್ತಳಿಕೆ ತುಂಬಾ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರಗಳು, ಕೃಷ್ಣನಂತಹ ಸಾರಥಿ. ರಥವನ್ನು ಭೂಮಿಯೊಳಗೊತ್ತಿ, ಅಶ್ವಗಳು ಮೊಳಕಾಲುರುವಂತೆ ಮಾಡಿ, ಕೃಷ್ಣನು ರಥದ ಎತ್ತರವನ್ನು ತಗ್ಗಿಸಿದ, ಅರ್ಜುನನ ಕತ್ತಿಗೆ ತಾಗುವ ಬಾಣ ಅವನ ಕಿರೀಟನ್ನಷ್ಟೇ ಹಾರಿಸಿ ಹೋಯಿತು. ಅವನ ವಧೆಯಾಗಿದ್ದರೆ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದ ಯುದ್ಧ ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಲ್ಲುತ್ತಿತ್ತೋ ಏನೋ! ಭೀಷ್ಮನ, ದ್ರೋಣನ ಮತ್ತು ಜಯದ್ರಥನ ಸೋಲು, ವಧೆಗಳಿಗೆ ಕೃಷ್ಣನ ಸಲಹೆ, ಕುತಂತ್ರಗಳೇ ಸಹಾಯಕ್ಕೆ ಬಂದುವು. ಕರ್ಣನ ಸಾರಥಿ ಶಲ್ಯನು ಸಿಟ್ಟಿನಿಂದ ಸಾರಥ್ಯವನ್ನು ಬಿಟ್ಟು ಹೋದಾಗ, ಭೂಮಿ ನುಂಗಿದ ಚಕ್ರವನ್ನೆತ್ತಲು ಕರ್ಣನು ರಥದಿಂದ ಕೆಳಗಿಳಿದಾಗ,

ಶಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕೆಳಗಿಟ್ಟಿದ್ದಾಗ ಅರ್ಜುನನು ಒಪ್ಪದಿದ್ದರೂ ಕರ್ಣನು ಅಭಿಮನ್ಯುವಿನ ವಧೆಗೆ ಕಾರಣನೆಂದು ಅರ್ಜುನನು ರೋಚಿಗಿಬ್ಬಿಸಿ ಕೃಷ್ಣನು ಅವನಿಂದ ಕರ್ಣನ ವಧೆ ಮಾಡಿಸಿದ. ನಾನು ಕರ್ಣನ ವ್ಯಕ್ತಿ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ಪಂಪ ಭಾರತ, ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನ ಗದಗು ಭಾರತ ಮತ್ತು ವ್ಯಾಸರ ಸಂಸ್ಕೃತ ಮಹಾಭಾರತಗಳನ್ನಾಧರಿಸಿ ಮಾಡಿದ್ದೇನೆ. ಈ ಮೂರೂ ಗ್ರಂಥಗಳು ಒಂದೇ ಕತೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತವಾದರೂ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳಿವೆ, ಘಟನೆಗಳು ಹಿಂದು ಮುಂದಾಗಿವೆ. ಕೆಲವು ಬದಲಾವಣೆಗಳು ಕುತೂಹಲಕಾರಿಯಾಗಿವೆ. ಪಂಪ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದ ಯುದ್ಧದ ನಂತರ ಅರ್ಜುನನಿಗೆ ಪಟ್ಟಾಭಿಷೇಕವಾಗುತ್ತದೆ, ಸುಭದ್ರೆಯು ಮಹಾರಾಣಿಯಾಗುತ್ತಾಳೆ. ಎಲ್ಲಾ ವ್ಯತ್ಯಾಸಗಳನ್ನು ಹೇಳಲು ಹೋಗುವುದಿಲ್ಲ, ಕರ್ಣನಿಗೆ ಸಂಬಂಧಿಸಿದ, ಅದರಲ್ಲೂ ಮುಖ್ಯವಾದ ವಿಷಯಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಸೂಚಿಸುತ್ತೇನೆ. ದ್ರೋಣನು ಕರ್ಣನನ್ನು ಶಿಷ್ಯನಾಗಿ ಸ್ವೀಕರಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ, ಆದರೆ ಉಳಿದಿಬ್ಬರು ಅವನು ದ್ರೋಣನ ಶಿಷ್ಯ ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಸ್ವಯಂವರದ ಸಮಯ ಧನುಸ್ಸನ್ನೆತ್ತಲು ಹೋದಾಗ “ಸೂತಪುತ್ರನು ಇದರಲ್ಲಿ ಭಾಗವಹಿಸಲಾಗದು” ಎಂದು ದ್ರೌಪದಿಯು ಕರ್ಣನನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸಿದಳೆಂದೂ, ದ್ರೌಪದಿಯನ್ನು ದುಶ್ಯಾಸನನು ಸಭೆಗೆಳೆದು ತಂದಾಗ ಕರ್ಣನು ಅದನ್ನು ನೆನೆದು ಆಕೆಯನ್ನು ಜರೆದನೆಂದೂ ನಾವು ಓದಿದ್ದೇವೆ, ಕೇಳಿದ್ದೇವೆ. ಆದರೆ ಈ ಮೂರೂ ಮಹಾಕವಿಗಳು ದ್ರೌಪದಿಯ ಹೀಯಾಳಿಕೆಯನ್ನು ಹೇಳುವುದೇ ಇಲ್ಲ. ಅಂದರೆ, ಕರ್ಣನಿಗೆ ದ್ರೌಪದಿಯ ಮೇಲೆ ವೈಯುಕ್ತಿಕ ದ್ವೇಷವೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ, ಆಕೆ ತನ್ನ ಮತ್ತು ದುರ್ಯೋಧನನ ಪರಮ ವೈರಿಗಳಾದ ಪಾಂಡವರ ಪತ್ನಿ ಎಂಬುದಷ್ಟೆ. ಸತ್ಯಂತಪರಿಂದ ಕರ್ಣನ ಜನ್ಮರಹಸ್ಯ ದುರ್ಯೋಧನನಿಗೆ ತಿಳಿದಿತ್ತು ಎಂದು ಪಂಪನು ಮಾತ್ರ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಇಂದ್ರನು ಕರ್ಣನ ಕವಚಕುಂಡಲಗಳನ್ನು ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆಯೇ ಬೇಡಿ ಕೊಂಡೊಯ್ದನೆಂದು ಮೂವರೂ ಹೇಳಿದ್ದಾರೆ. ಆದರೆ ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನು ಮಾತ್ರ ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರ ಯುದ್ಧದ ನಡುವೆ ಕೃಷ್ಣನು ವಿಪ್ರವೇಷದಲ್ಲಿ ಬಂದು ಕುಂಡಲಗಳನ್ನು ಬೇಡಿದನೆಂದೂ, ಕರ್ಣನು ಕೊಟ್ಟನೆಂದೂ ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ ಈ ಕುಂಡಲಗಳು ಯಾವುವು? ಅವು ಅಲಂಕಾರಕ್ಕೆ ಧರಿಸಿಕೊಂಡ ಸಾಮಾನ್ಯ ಕುಂಡಲಗಳು.

ಕೃಷ್ಣನ ಗುರಿ ಆ ಕುಂಡಲಗಳಲ್ಲ, ಅವನ್ನು ಧಾರೆಯೆರೆದು ಕೊಡಲು ಕರ್ಣನ ಎದೆಯಿಂದ ಅಮೃತವನ್ನು ತೆಗೆಯುವಂತೆ ಒತ್ತಡ ಹೇರುವುದು ಎಂದು ನನ್ನ ಅನಿಸಿಕೆ. ಅಮೃತ ಕಳಶದ ಬಗ್ಗೆ ಉಳಿದಿಬ್ಬರು ಕವಿಗಳು ಹೇಳುವುದಿಲ್ಲ. ವ್ಯಾಸ ಭಾರತದಲ್ಲಿ ಶಲ್ಯನು ತನ್ನ ಮಾತು ಕರ್ಣನು ಕೇಳದಿದ್ದರೆ ತಾನು ರಥದಿಂದಿಳಿದು ಹೋಗುತ್ತೇನೆ ಎನ್ನುವುದಿಲ್ಲ, ‘ಕೇಳಬೇಕು’ ಎಂದು ಮಾತ್ರ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ, ಅಂದರೆ ಕರ್ಣ “ಽಘಿಣಿ ಣಿ ಟುಣಜಟಿ, ಟಿಣಿ ಟಿಜಫಿಜಿಡಿಟಿಡಿ ಜಿರಿಟಿರಿತಿ”. ಹೀಗಾಗಿ ಕರ್ಣನು ಸರ್ಪಶರದಿಂದ ತಪ್ಪು ಗುರಿಯಿಟ್ಟಾಗ, ಆತ ಜರೆದನಲ್ಲದೆ ಇಳಿದು ಹೋಗಲಿಲ್ಲ. ಆತ ಹೋದದ್ದು ಕರ್ಣನ ವಧೆಯ ನಂತರ ಅವನ ಶವವನ್ನು ನೋಡಿ. “ದೃಷ್ಟ್ವಾ ಶಯಾನಂ ಭುವಿ ಮದ್ರರಾಜ | ಶಿಫಿನ್ನದ್ವಜೇನಾಪಯಯೌ ರಥೇನ” || 35 || (ವ್ಯಾ. ಭಾ., ಕರ್ಣಪರ್ವ, ಕರ್ಣವಧ, 67). ಭೂಮಿಯ ಮೇಲೆ ಬಿದ್ದಿದ್ದ (ಕರ್ಣನನ್ನು) ನೋಡಿ ಮದ್ರರಾಜನು ದ್ವಜವಿಹೀನ ರಥದಿಂದ ಇಳಿದು ಹೋದನು. ಅವನು ರಥದಲ್ಲೇ ಇದ್ದವನಾಗಿದ್ದಾರೆ ಚಕ್ರವನ್ನೆತ್ತಲು ಯಾಕೆ ಸಹಾಯ ಮಾಡಲಿಲ್ಲ, ಅಥವಾ ಬೇರೊಂದು ರಥವನ್ನೇಕೆ ತರಿಸಲಿಲ್ಲ, ಆ ವಿಪ್ರನ ಶಾಪವು ಒಮ್ಮೆ ಫಲಿಸಿದ ನಂತರ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಇನ್ನೊಂದು ರಥಕ್ಕೂ ತಗಲುವುದೇ? ಇದಕ್ಕೆ ನನ್ನ ಬಳಿ ಉತ್ತರವಿಲ್ಲ. ಮೂವರು ಕವಿಗಳ ಪ್ರಕಾರ ಕರ್ಣನು ಕುಂತಿಗೆ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ವಚನಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ. ವ್ಯಾಸರ ಪ್ರಕಾರ ಅವನು ಅರ್ಜುನನನ್ನು ಮಾತ್ರ ವಧಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾನೆ, ಉಳಿದವರಿಗೆ ಹಾನಿಮಾಡುವುದಿಲ್ಲ. ಅಂದರೆ ಕುಂತಿಗೆ ಐವರೇ ಮಕ್ಕಳು. ಒಮ್ಮೆ ಗುರಿಯಿಟ್ಟ ಮೇಲೆ ಗುರಿ ಬದಲಾಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದು ಶಲ್ಯನಿಗೆ ಹೇಳುವುದು ಅವನದೇ ಒಂದು ನಿಯಮ. ಪಂಪನ ಪ್ರಕಾರ ಅವನು ಅರ್ಜುನನ ಮೇಲೆ ದಿವ್ಯಾಸ್ತ್ರಗಳನ್ನು ಪ್ರಯೋಗಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ಉಳಿದವರನ್ನೂ ವಧಿಸುವುದಿಲ್ಲ, ತಾನೇ ಬಲಿಯಾಗುತ್ತೇನೆ (ನವಮಾಶ್ವಾಸ 87) ಎಂದು ಕುಂತಿಗೆ ವಚನ ಕೊಡುತ್ತಾನೆ. ತೊಟ್ಟ ಬಾಣವನ್ನು ಮತ್ತೆ ತೊಡಲಾರೆ (ಗುರಿ ಬದಲಾಯಿಸುವುದಿಲ್ಲ ಎಂದಲ್ಲ) ಎಂದು ಕುಂತಿಗೆ ವಚನ ಕೊಡುವುದು ಕುಮಾರವ್ಯಾಸನ ಪ್ರಕಾರ ಮಾತ್ರ. ಕರ್ಣನ ಒಂದೇ ಒಂದು ಉತ್ಕಟಾಕಾಂಕ್ಷೆ ಅರ್ಜುನನನ್ನು ಸೋಲಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು. ಒಮ್ಮೆಯೂ ಅದು ಫಲಿಸಲಿಲ್ಲ, ಶಸ್ತ್ರವಿದ್ಯಾ ಪರೀಕ್ಷೆಯಲ್ಲಿ ಅವನ ಕುಲವನ್ನು ಹಿಡಿದು

ಯುದ್ಧವಾಗದಂತೆ ತಡೆಯಲಾಯಿತು, ಉತ್ತರಗೋಗ್ರಹಣದಲ್ಲಿ ಅರ್ಜುನನಿಂದ ಸೋತ. ಗಂಧರ್ವನೊಡನೆ ಯುದ್ಧಮಾಡಿ ಸೋತ, ಅದೇ ಗಂಧರ್ವನನ್ನು ಸೋಲಿಸಿ ಅರ್ಜುನನು ದುರ್ಯೋಧನನನ್ನು ಸೆರೆಯಿಂದ ಬಿಡಿಸಿದ, ಅಂದರೆ ಕರ್ಣನು ಪರೋಕ್ಷವಾಗಿ ಪುನಃ ಅರ್ಜುನನೆದುರು ಸೋತ. ಕುರುಕ್ಷೇತ್ರದಲ್ಲಿ ಅರ್ಜುನನಿಂದ ವಧಿಸಲ್ಪಟ್ಟ, ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ಕಾರಣ ಕಡಿಮೆ ಪರಾಕ್ರಮವಲ್ಲ, ದೈವಸಹಾಯದ ಕೊರತೆ, ಕೊಟ್ಟ ಭಾಷೆಯ ಕಟ್ಟು, ದಾನಶೂರತ್ವ ಮತ್ತು ಶಾಪಗಳ ಸರಮಾಲೆ.

ಕರ್ಣನು ಪರಶುರಾಮನೊಡನೆ ತಾನು ಬ್ರಾಹ್ಮಣನೆಂದು ಒಂದು ಅಪ್ಪಟ ಸುಳ್ಳು ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಹಾಗಿದ್ದರೆ “ನನ್ನಿಯೋಳ್ ಇನತನಯಂ” ಎಂದೇಕೆ ಅನ್ನುತ್ತಾರೆ? ಇಲ್ಲಿ ‘ನನ್ನಿಯೋಳ್’ ಅಂದರೆ ಕೊಟ್ಟ ಭಾಷೆಗೆ ತಪ್ಪಲಾರದವನು, ಪ್ರಾಣಕೊಟ್ಟಾದರೂ ನೆರವೇರಿಸುವವನು, ಏನು ಬೇಡಿದರೂ ತನಗೆ ಒದಗುವ ಅಪಾಯಗಳನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಕೊಡುವವನು ಎಂಬ ಅರ್ಥ. ಅವನು ಅತ್ಯಂತ ಸ್ವಾಮಿನಿಷ್ಠನು, ಮಿತ್ರಪ್ರೇಮಿ, ಯಾವಾಗಲೂ ತನ್ನವರ ಅಭ್ಯುದಯವನ್ನೇ ಕೋರುವವನು. ಇಡೀ ಕುರುರಾಜ್ಯ ತನಗೆ ದಕ್ಕಿದರೂ ತಾನದನ್ನು ದುರ್ಯೋಧನನಿಗೆ ಅರ್ಪಿಸುವೆನೆಂಬಷ್ಟು ಋಣಿ.

ಪಂಪನ ಚಂಪಕಮಾಲಾವೃತ್ತ “ನೆನೆಯದಿರಣ್ಣ..... ಭಾರತಂ” ಕರ್ಣನಿಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಒಪ್ಪುತ್ತದೆ. ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಕರ್ಣನು ಹುಟ್ಟಿದಾಕ್ಷಣ ಮಾತೆಯಿಂದ ತ್ಯಜಿಸಲ್ಪಟ್ಟು, ಸಾಕುತಾಯಿಯಿಂದ ಸಾಕಲ್ಪಟ್ಟು, ಕ್ಷತ್ರಿಯನಾಗಿದ್ದರೂ ಸೂತಪುತ್ರನೆಂದು ಅವಗಣಿಸಲ್ಪಟ್ಟು, ಹಸ್ತಿನಾಪುರದ ರಾಜನಾಗುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯವಿದ್ದರೂ ದುರ್ಯೋಧನನ ಕೊಟ್ಟ ತುಣುಕಿನಲ್ಲಿ ಜೀವಿಸಿ, ತನ್ನ ಪ್ರಾಣವನ್ನೂ ಲೆಕ್ಕಿಸದೆ ಸರ್ವ ರಕ್ಷೆಗಳನ್ನೂ ದಾನಕೊಟ್ಟು, ಯಾರ ಆಮಿಷಕ್ಕೂ ಬಲಿಯಾಗದೆ ತನ್ನ ಮಿತ್ರನಿಗಾಗಿ ಪ್ರಾಣವನ್ನೇ ಬಲಿಕೊಟ್ಟ ದುರಂತನಾಯಕ.

ನಾನು ತೆಗೆದ ಮೂಲ ಗ್ರಂಥಗಳಲ್ಲಿ ಒಂದಾದ, ಬೆಂಗಳೂರಿನಿಂದ 1898ರಲ್ಲಿ ಪ್ರಕಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟ ಬಿ. ಲೂಯಿಸ್ ರಾಯ್ಸರ (ಃ. ಐಜಿಫಿ ಖುಫಿಜಿ) ‘ಪಂಪ ಭಾರತ’ದಲ್ಲಿ ಕರ್ಣನ ಹೆಸರು ‘ಕರ್ಣ’ ಎಂದಿದೆ. ನಾನು ‘ಕರ್ಣ’ ಎಂದೇ ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ. ಉದ್ದೇಶಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಆಧಾರ ಗ್ರಂಥಗಳ ನುಡಿ, ಶ್ಲೋಕಗಳನ್ನು ಓದುಗರಿಗೆ ಮೂಲಗ್ರಂಥಗಳನ್ನು

ಓದುವ ಆಸಕ್ತಿಯನ್ನುನುಂಟು ಮಾಡುವುದೆಂಬ ಆಸೆಯಿಂದ ಉದ್ಧರಿಸಿದ್ದೇನೆ, ಚುಟುಕಿನಲ್ಲಿ ಅವುಗಳ ಅರ್ಥವನ್ನೂ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.

ಆಧಾರ ಗ್ರಂಥಗಳು

1. ಬಿ. ಲೂಯಿಸ್ ರಾಯ್ಸ್, ಸಂಪಾದಕರು – (ಪಂ. ಭಾ.) ಪಂಪಕವಿ ವಿರಚಿತ ಪಂಪ ಭಾರತ ಅಥವಾ ವಿಕ್ರಮಾರ್ಜುನ ವಿಜಯ, Bibliotheca Carnatica, Mysore Government Central Press, 1898. <https://archive.org/details/dli.grantha.111026> Visited August 2021.
2. ವಿಷ್ಣು ಎನ್ ಸೂಕ್ತಾಂಕರ್ ಮತ್ತು ಇತರರು, ಸಂಪಾದಕರು – (ವ್ಯಾ. ಭಾ.) The Mahabharata in Sanskrit, Critical Edition prepared by scholars at Bhandarkar Oriental Research Institute, BORI Edition. <https://sanskritdocuments/mahabharata/mahabharata-bori.html> Visited July – August 2021
3. ವಿ. ಶ್ಯಾಮಚಾರ್ಯರು, ಸಂಪಾದಕರು – (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ.) ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಮಹಾಕವಿ ವಿರಚಿತ ಮಹಾಭಾರತದ ಆದಿಪರ್ವದೊಳ್ ಸಂಭವಪರ್ವಂ, ಸಂಪುಟ ೩, Government Oriental Library Series, Government Branch Press, 1912.
4. ವಿ. ಶ್ಯಾಮಚಾರ್ಯರು, ಸಂಪಾದಕರು – (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ.) ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಮಹಾಕವಿ ವಿರಚಿತ ಮಹಾಭಾರತದ ಆದಿಪರ್ವದೊಳ್ ಜತುಗೃಹಾದಿ ಪರ್ವಗಳು, ಸಂಪುಟ ೩೩, Government Oriental Library Series, Government Branch Press, 1913.
5. ಆರ್. ಶ್ಯಾಮಾಶಾಸ್ತ್ರಿ, ಸಂಪಾದಕರು – (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ.) ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಮಹಾಕವಿ ವಿರಚಿತ ಮಹಾಭಾರತದೊಳ್ ಉದ್ಯೋಗಪರ್ವ, ಸಂಪುಟ VI, Government Oriental Library Series, Government Branch Press, 1922.
6. ಡಿ. ಶ್ರೀನಿವಾಸಾಚಾರ್ ಮತ್ತು ಡಿ. ಎಲ್. ನರಸಿಂಹಚಾರ್, ಸಂಪಾದಕರು – (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ.) ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಮಹಾಕವಿ ವಿರಚಿತ ಮಹಾಭಾರತದೊಳ್ ಭೀಷ್ಮಪರ್ವ, ಸಂಪುಟ VII, Government Oriental Library Series, Government Branch Press, 1933.
7. ಕನ್ನಡ ಮಹಾಭಾರತ ಸಂಪಾದಕೀಯ ಸಮಿತಿ, ಎನ್, ಅನಂತರಂಗಾಚಾರರ ಸಹಾಯದಿಂದ ಸಂಪಾದನ – (ಕು. ವ್ಯಾ. ಭಾ.) ಕುಮಾರವ್ಯಾಸ ಮಹಾಕವಿ ವಿರಚಿತ

ಮಹಾಭಾರತದೊಳ ಕರ್ಣಪರ್ವ, ಸಂಪುಟ IX,
Government Oriental Library Series, Government Branch
Press, 1940.'

ಸಹಾಯ ಗ್ರಂಥಗಳು

8. Kittel., Rev. Ferdinand. BGEM. :- A Kannada-English Dictionary, Basel Mission Book & Trust Depository, Mangalore., 1894.
9. ಕವಲಿ, ಪಂಡಿತ ಚೆ. ಎ., ಸಂಪಾದಕರು :- ಸಚಿತ್ರ ಕನ್ನಡ - ಕನ್ನಡ ಕಸ್ತೂರಿ ಕೋಶ, ರಾಮಾಶ್ರಯ ಬುಕ್ ಡಿಪೋ, ಧಾರವಾಡ, ಪಂಚಮ ಮುದ್ರಣ, 1985.
10. ಚಕ್ರವರ್ತಿ., ಜಿ ಎನ್. :- ಸಂಸ್ಕೃತ - ಕನ್ನಡ ನಿಘಂಟು, ಗೀತಾ ಬುಕ್ ಹೌಸ್, ಮೈಸೂರು, ಪರಿಷ್ಕೃತ ತೃತೀಯ ಸಂಸ್ಕರಣ, 2013